

Erdészeti és Faipari Híradó

XXIX. évfolyam 2. szám
2019. július

Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének Lapja

A tartalomból:

**Az EFDSZ tisztújító kongresszusa
Fókuszban a DALERD**

Portré: Vidóczi Henriett

Nyugdíjasok a göbökön

A magyar-osztrák határnál csoportosulunk

Az 1956-os emlékoszlopnál balról Górász László, Nagy László és Dudás Péter

Királytónál körülvettük Übü királyt

A királytói Hansági Erdészeti Emlékgűjtemény előtt

Bors László tájékoztatóját hallgatjuk a Csíkos-erdő titkairól

Bors László erdőgondnok ismerteti az erdészeti kiállítást

No meg Hanyon vagy Hanyban, azaz a Hanságban. Szakszervezetünk nyugdíjasainak egy csoportja idén nyáron az egykori Dél-Hansági Erdőgazdaság – ma KAEG Kapuvári Erdészet –, területén töltött pár kellemes napot. A bázis Göbös-major volt, ami onnan kapta a nevét, hogy az ős-Duna által ide görgetett kavicsok, göbök borítják az illetén csak legelőnek, gyenge erdőnek alkalmas területet. A Hanyt pedig ugye nem kell magyarázni... Legfeljebb különlegességeit bemutatni. Így a Csíkos-égerest, ami a halról az ami. Pontosabban attól van „lábuk” az égereknek, hogy gyökerüknél összeesett az odagyűlt szerves anyag, a tőzeg. A felszínre került vízben pedig valamikor sok volt a csík(hal). Ez is emlék, amint az emlékek gyűjteménye a hansági és erdészeti múzeum a Rábca-zsilipnél, az Andaui-híd az 56-os menekülők útvonalán a Hansági-főcsatornán. Erről tudni kell – s ez sokakat megtévesztett –, nem ez a határ. Az pár méterre az osztrák oldalon húzódik. Jól éreztük magunkat! Köszönjük a vendéglátást Kóródi Sándor erdészeti igazgatónak és kollégáinak, Skerlecz Andrásnak, Bors Lászlónak, Kuslics Ferencnek, Szukhentrunk Imrének, Horváth Jánosnak, no meg a nótát herflivel segítő Varga Ferencnek. N.L.

Kóródi Sándor erdészeti igazgató (jobbra) beszél, balról Skerlecz András erdőgondnok

Kocsikázás Göbös-major körül

A magyar-osztrák határnál Kóródi Sándor sztorizik

Ismerkedünk a Csíkos-erdő védett lábas égereivel

A Csíkos-erdő lábas égerei

A Göbös-majorban vacsorára várva

Visszatekintés

Amióta csak lehetett, (vagy kezdetben, „illett”) a szakszervezethez is tartoztam. „Is”, mert elsősorban a szakmát szolgáltam. Meggyőződésem szerint szakszervezetisként is.

Most – miután leköszöntem az elnökségről – szinte kötelező a visszatekintés. Nos, túlzottan nagy sikerekről – ismerve a szakszervezetek kényszerű helyét, szerepét a társadalomban – nem lehet beszélni. Voltak sikerek, félsikerek és kudarcok...

Nagy adósság, hogy nem sikerült megújítani az ágazati kollektív szerződést. (Partnerünk, a FAGOSZ, hivatkozva a szervezeten belüli konszenzus hiányára, elnapolta a kérdést.) Aztán, annyi nagysikerű sportnap után, az idén elmarad a rendezvény. Úgy látom – mint általában a szakszervezettel kapcsolatban –, némi bizonytalanság volt érezhető a cégeknél: nem akadt vállalkozó a rendezésre. Tíz éve ez már előfordult, de ez nem magyarázat. Jövőre ismét lesz!

Nem sikerült befejezni az alapszervi átalakulásokat. Lassan haladtunk, rögzös úton, és nem voltunk mindig naprakészek. A napi dolgokat mindig meg kellett előbb oldani. Visszalépés történt a központnak befizetendő tagdíj mértékében. Ez veszélyezteti a likviditásunkat.

Szervezettségünk nem nőtt, és néhány alapszervezet megszűnt, vagy az átalakulás során nem csatlakozott. Előbbiek a szakigazgatás átszervezésének lettek áldozatai, utóbbiak valamit félreértettek, és most kipróbálják magukat szabadon.

De nézzük a sikereket: A létszámcsökkenést ellensúlyozták az új belépők. Nem kis szerepe volt ebben a helyi szakszervezeti vezetőknek. Minden lehetséges fórumon felhívtuk a figyelmet az ágazat bérviszonyainak ellentmondásaira. Az erdészek és alkalmazottak alacsony bérezésére, az ebből fakadó elvándorlásra. Az üzleti tervben tervezett bérfejlesztések emelkedtek, de még korántsem vagyunk a csúcson. Kis hullámvölgy után újra elindult a párbeszéd az állami cégek portfólió kezelőjével. Nem vészelt el az adómentes tűzifa juttatás a még arra jogosultak számára. A minisztérium az eredeti juttatási igényünket – támogatásával – felterjesztette a Pénzügyminisztériumhoz.

Nemzetközi kapcsolatainkat tervszerűen sikerült fejleszteni az Ágazati Párbeszéd Bizottság segítségével. Ehhez támogatást pályáztunk meg. Ebben benne van a továbblépés lehetősége itt a közép-európai térségben, hiszen gondjaink nagyjából azonosak.

Félsikerek? Igen! Sok munka, legfeljebb részeredményekkel: a szervezettség növelése, a jelenlét biztosítása az ágazat minden területén. A helyi tisztségviselők „újratermelődése” nagyon esetleges, sokszor nem igazán sikeres a választás. Az elkezdett átalakulás is csak fél siker. A központ működtetése csak túlmunkával, erőltetve sikeredik. Állandó gond a „munkahelyi akadályoztatás”...

Mi volt a legnehezebb?

Elveszíteni hűségese és nagyra becsült kollégáinkat, Barta László elnök, Herczeg Miklós főtitkár alapítóinkat, dr. Király Pál (Pali bátyám) főszerkesztőnket és bölcs barátunkat, Berényi Gyula főtitkárunkat, aki az utolsó napig szolgált... És még sok régi kollégát – közöttük Fritsch Ottót, a Sportnapok „kitalálóját” – akiket az Élet Ura magához szólított...

Mint látható, hagytam-hagyunk magunk mögött jó néhány meg nem oldott problémát. Míg tudom, segítem az új vezetést, ha igénylik... Ha nem, megmaradok egyszerű tagnak és reménykedem, hogy nekik több sikerük lesz... **Dudás Péter**

Tartalom

Tisztújító kongresszust tartott az EFDSZ. 2

Érdeket képviselünk – Beszélgetés dr. Halmágyi Jánossal 3

Dél-alföldi Titkos Társaság Fókuszban a Dalerd Zrt. 4

Itt képzeltem el a jövőm Spiegel Endre vezérigazgató 5

Büszkék lehetünk az elődeinkre Fazekas József vezérigazgató-helyettes 6

Olyan, mint egy makkvetés... Puskás Lajos oktatási igazgató 8

Megsüvegezték az erdészt Vízhányó László erdészeti igazgató. 10

Előítélet rabja voltam... Gaest Gergely erdészeti igazgató... 11

Kik azok a „helyben sommások”? Hajdú Imre erdősztechnikus, nyugalmazott területvezető 12

„Mindig az embert nézem, aki velem szemben áll” Beszélgetés dr. Vidóczy Henriett erdőművelési ágazatvezetővel 14

Kitűnő sakkeredmények Lengyelországból 16

Eltemettük Fritsch Ottó erdőmérnököt 17

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI HÍRADÓ • XXVIII. évfolyam 2. szám • **Kiadja** az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete • 1146 Budapest, Thököly út 58–60. • Tel.: 331-4369 • Fax: 331-9455 • E-mail: 2016efdsz@gmail.com • **Szerkesztőbizottság:** Dr. Halmágyi János elnök, Dudás Péter, Nagy László munkatárs, Zétényi Zoltán főszerkesztő • **Címlapon:** Terepgyakorlat a gyulai Biri-érben • **Fotó:** Puskás Lajos • **Nyomda:** Agroinform Kft. • Budapest, Angol u. 34. • **Felelős vezető:** Bolyki István ügyvezető igazgató • A lap negyedévenként jelenik meg • Hírlapárusi forgalomba nem kerül • Terjeszti az EFDSZ

Tisztújító kongresszust tartott az EFDSZ

Dr. Halmágyi János az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete új elnöke

Halmágyi János és Dudás Péter

2019. május 15-én, Budapesten, a Thököly úti irodaházban tartotta X. kongresszusát az EFDSZ.

Az ülést Dudás Péter elnök nyitotta meg, majd Nádásdi Szabolcs, az Északerdő Zrt. szakszervezetének titkára vette át az ülés levezető elnöki feladatait.

Először Dudás Péter elnök beszámolóját hallgatták meg a küldöttek. Értékelte az EFDSZ pozícióját a szakszervezeti mozgalomban, valamint az ágazatban. Bár mértékadónak tekinthető a szakszervezet mindkét vonatkozásban, a csökkenő tagság elgondolkodtató, annak ellenére, hogy országos jelenségről van szó – fogalmazott.

Nádásdi Szabolcs, Dudás Péter, Górász László

Az előző választás óta eltelt öt év eredményeit számba véve leszögezte, hogy a kollektív szerződések megkötöttek, és sikerként könyvelhető el a tűzifajuttatás megőrzése. Bérfejlesztésre is volt lehetőség, különösképp az erősebb társaságoknál, ahol a minimális emelést meghaladó fejlesztésre kerülhetett sor. Az elnök az ágazati vezetéssel kialakult javuló kapcsolatról beszélt, utalva az új államtitkárságra.

A külkapcsolatok fejlődése az elmúlt időszakban kimondottan sikeresnek tekinthető. A továbblépés akadályaként említette az anyagi korlátokat és a szakértők hiányát.

Élénk kapcsolatok alakultak ki a török erdőmérnöki kamarával, amely szorgalmazza a szakmai együttműködést is. Ebben az évben is sor kerül a nyugdíjasok találkozására (lásd színes, képes beszámolónkat a B2 oldalon!), ellenben egyelőre nincs vállalkozó erdészeti társaság a sportnapok megrendezésére.

Kudarcként jelölte meg az ágazati kollektív szerződés megújításának elhúzódását. E téren változást vár a FAGOSZ új vezetőségétől.

A taglétszám lassú apadása nem általános, némely társaságnál hullámlás, illetve növekedés figyelhető meg. Sajnos az alapszervek száma is csökkent, érdektelenség, a személyi állomány csökkenése, illetve önállósodás miatt.

Megemlítette a működési nehézségeket, a testületi ülések megszervezésének gondjait. Ennek megújítása lesz a jövő egyik fontos feladata – hangsúlyozta.

Alapvető gondot jelent a hatályos törvénynek megfelelő átalakulás rendkívül lassú folyamata. Hasonló feladat lesz az új szmsz elkészítése is.

Az elnök szomorú kötelességének tett eleget, amikor megemlékezett a szakszervezet és a szakma jeles képviselőinek elvesztéséről: Barta László, Herczeg Miklós, Berényi Gyula, Király Pál és Fritsch Ottó elhunytáról.

Végezetül Dudás Péter megköszönte azt a támogatást, amit főtitkárként, majd elnökként kapott a kollégáktól, és bejelentette, hogy a továbbiakban nem jelölteti magát az elnöki tisztségre.

Ezt követően Górász László főtitkár kapott szót, aki a 2018. évi pénzügyi és számviteli beszámolót tartotta meg. Ehhez kapcsolódóan Kolozsvári Ákos a pénzügyi ellenőrző bizottság elnöki beszámolóját ismertette. Leszögezte, hogy az átalakulást föl kell gyorsítani. Megállapította, hogy történtek erőfeszítések a tagdíjbefizetések rendszerességének javítására. A tagdíjhányaddal kapcsolatban olyan döntést kell hozni, hogy az ne csökkenjék.

Kolozsvári Ákos bejelentette, hogy 25 évnyi közreműködés után a továbbiakban már nem vállalja a PEB vezetését.

A kongresszus ezek után szavazott és elfogadta az elhangzott beszámolókat.

A 2019. évi költségvetés tervezetét Górász László főtitkár ismertette.

Kolozsvári Ákos

Szavazatszámológépek

A tervezethez Kolozsvári Ákos fűzött megjegyzéseket: álláspontja szerint a tervezet ugyan tartalmaz kockázatokat, de alapvetően rendben van. Felhívta a figyelmet, hogy menet közben is monitoringozni kell az egyenleget. Hangsúlyozta, hogy csak olyan programot szabad indítani, aminek a fedezete rendelkezésre áll. A kongresszus a költségvetést elfogadta.

Ezután került sor a szakszervezet tisztségviselőinek megválasztására.

A választás eredményeként az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete új elnöke dr. Halmágyi János lett, aki korábban már betöltötte ezt a tisztséget. A főtitkári posztra Górász Lászlót (Vadex Zrt.) újraválasztotta a kongresszus. Az EFDSZ alelnökei Benei Béla (NEFAG Zrt.) és Ivádi László (Egererdő Zrt.) lettek.

Dr. Halmágyi János megköszönte a választók bizalmát, és reményét fejezte ki, hogy megfelel majd ennek a bizalomnak.

Z.Z.

Érdeket képviselünk

Beszélgetés dr. Halmágyi Jánossal, az EFDSZ új elnökével

ErFa Híradó – Mennyiben változott az EFDSZ a korábbi elnöksége óta, milyen tervei vannak a jövőre?

Halmágyi János – Nem könnyű megítélni az elmúlt 5 évben bekövetkezett változásokat, hiszen a tisztújító kongresszusunk óta is mindössze 2 hónap telt el. Azt azonban mindenképpen érzékelem, hogy semmivel sem lett könnyebb a szakszervezeti munka. Ez minden ágazatra, szövetségre, szakszervezetre vonatkozik, de különösen igaz a miénkre. Annál is inkább, mert a munka világában a gazdasági ágazatok között nincs még egy terület, ahol munkáltatót, munkavállalót annyira változás érintett volna, mint minket.

ErFa Hír – Ezekre is tekintettel, melyek a legfontosabb feladatok az EFDSZ számára?

H.J. – Felsorolásszerűen: Az adatvédelmi szabályzat elkészítése, a Kongresszus általi elfogadása. Az alapszervezetek átalakulásának végrehajtása, a bírósági bejegyzés. Az SZMSZ tervezetének előkészítése, majd elfogadtatása. Az ágazati kollektív szerződés módosításának előkészítése a FAGOSZ-szal közösen, az EFDSZ érdekvédelmi, érdekvégyesítésének erősítése az ÉSZT konföderáción keresztül. De fontos a tagdíjfizetési fegyelem erősítése, a vagyunkunk, pénzünk értékének megőrzése, ha mód van rá, növelése. Az idén sajnos elmaradt sportnapok folytatása. A közép-európai országok (Lengyelország, Szlovákia, Csehország, Magyarország) szakszervezeteinek Stratégiai együttműködési megállapodásának előkészítése, valamint az Európai Erdészek Tanácsa (CEF) soros elnökségének (2019.07.01-től 2020.06.30-ig) eredményes képviselete. Az itthoni teendők között pedig az együttműködés: Az állami erdőgazdasági zrt.-ék menedzsmentjeivel való kapcsolattartás erősítése. Az Állami Földekért Felelős Államtitkársággal való rendszeres

találkozás és tájékoztatás. Az Országos Erdészeti Egyesülettel szorosabb együttműködés kialakítása. Folyamatos kapcsolat a MÉDOSZ-szal, mint társszakszervezettel. Ezeken túl a lehető legjobban kihasználni a pályázatokot...

ErFa Hír –Hogyan lehetne a taglétszámot növelni?

H.J. – Először is tudatosítani kell a munkavállalókkal, hogy a kollektív szerződést munkavállalói oldalon csak szakszervezet írhat alá, ezért minden dolgozónak érdeke lehet, hogy a cég rendelkezzen élő kollektív szerződéssel, aminek következményeként, őt is többlet jogok, lehetőségek illetik meg. De fontos feladatunk a fiatalokat bevonni a szervezeti életbe, és az új belépőknek el kell mondani, hogy a juttatásokat, illetményfa, cafeteria, a szakszervezet „harcolta” ki. De fontos, hogy a kollektív szerződésekben rögzítetteteket a dolgozók meg is kapják. Mára a KSZ olyan érték, amit meg kell őrizni! Persze a taglétszám növeléséhez az is hozzájárulhat, ha a szakszervezeti tisztségviselő felkészült, jó szervezőképességgel rendelkező, hiteles vezető. Fontosnak tartom, hogy a szakszervezeti munkát még nyitottabbá, láthatóbbá kell tenni, közvetlenül be kell mutatni a tagságnak, mit tudott elintézni a szakszervezet úgy a szakmának, mint az egyes munkavállalónak.

ErFa Hír –Ezért aztán megkaphatja, hogy politikizál.

H.J. – El kell oszlatni azt a téves nézetet, hogy a szakszervezet valamilyen párt politikai terepe és emiatt hátrányos megkülönböztetés érheti. Ez ne riasszon senkit! Mi érdeket képviselünk, illetve védünk. Fontos szerepe lehet a szakszervezetnek a cég kollektívájának összetartásában, különböző rendezvények szervezésében. Mert a jövőben is nagy szükség van a hagyományos szakszervezeti rendezvényekre, pl. kulturális- és

sportrendezvényekre, nyugdíjas találkozókra, iskolakezdési, üdülési támogatásra, szakmai vetélkedőkre.

ErFa Hír – Miként gondolja a társaságokkal a kapcsolatot javítani?

H.J. – A társaság működőképességének fenntartása, az üzleti terv teljesítése a szakszervezetnek és tagjainak is fontos, mert csak akkor van biztonságban valamennyi munkavállalónak a munkahelye. A szakszervezet – cégvezetés közötti kapcsolat legyen még nyitottabb, kiszámíthatóbb. Megváltoztak a cégvezetési, az irányítási módszerek, ezeket követnünk kell, hogy a szakszervezet a pozícióját megtarthassa. A szakszervezet időben továbbítsa a cég vezetése felé a felszínre került munkavállalói feszültségeket. Ehhez jó bizalmi kapcsolat kialakítása szükséges a tagokkal és a cégvezetőkkel. A cégvezetéssel együttműködő, segítőkészséget kell mutatni, de ha szükséges, a kritikát is meg kell fogalmazni, amihez jó kommunikációs kapcsolatot kell kialakítani.

ErFa Hír – Az újságban az újságról: hogyan tovább?

H.J. – A tematikus oldalak, cikkek következtében tartalmasabb, színesebb lappá vált, ugyanakkor még több konkrét, eredményes alapszervezeti szakszervezeti munkát szükséges bemutatni. Helyet kell kapjon a vezetők és fizikai alkalmazottak gondolja egyaránt. A lap terjesztési módszerét ki kell dolgozni, a lap példányszámát, a postai, esetleg a nyomdai költségeket csökkenteni szükséges. A honlap frissítését, aktualizálását meg kell oldani. **N.L.–Z.Z.**

Dél-alföldi Titkos Társaság

A DALERD Zrt-nél jártunk

Ezerkilencszázatvannégy nyarat írtuk, Szélesy Miklóssal bandukoltunk a forró átoszthalmi homokra ültetett fenyő fiatalosban. Általában mi voltunk a „hátvéd” alakulat... Meggyorsítottuk lépteinket, mert a csoportunk többi tagja már bizonyára a GAZ teherautó platóján ül, s ránk vár. Mentünk a szakiskolai szállásunkra, ahol várt a vacsora. Az egyetemi nyári gyakorlatot abszolváltuk a DEFAG-nál.

Ez a forró homoki két hét volt az első élményem a dél-alföldi erdőgazdaságnál.

Aztán sok-sok évtized telt el, amikor is 2002-ben sor került Gyulán, a Városerdőn az erdei iskola új épületeinek avatására. Nagy összerohanás volt, megjelent a szakma krémje. A legfőbb vendég az akkori Erdészeti Hivatal elnöke, Barátossy Gábor volt. Nagy örömmel ünnepeltük a nagyszabású létesítmény elkészültét.

Pár év elteltével vendékként jártam ott, az Erdészeti Lapok szerkesztő bizottsága tagjaként, kihelyezett ülésen.

Ismét jó hosszú idő, másfél évtized után a vándorgyűlés vonzott oda újfent. Az alatt a másfél-két nap alatt nagyon sok élménnyel lettem gazdagabb, nem is sejtettem, hogy ennyi érték és szépség rejtezik ezen a tájon. Nagy magyarok, híres hazánkfiak szülőföldje ez a tájkép. Elég, ha csak a Tiszákra, köztük Tisza Lajosra, az egyesület nagy tekintélyű egykori elnökére, Szeged újjáépítőjére gondolunk. Az erdők változatossága pedig lenyűgöző. A déli határ menti erdőkről tettem említést, de a Körösök mentén tenyésző állományokról még nem esett szó. De majd szóba kerülnek...

Ezen a változatos, ellentétes (vizes-száraz), erősen tagolt tájon küzd az elemekkel (esetenként azok hiányával) a DALERD Zrt. legénysége, hogy a legkevesébe erdősült megyében növelje az erdőterületet. Minden tiszteletünk az övéké!

Mit ér az erdész tevékenysége?

Szakmánkról, az erdészek tényleges tennivalóiról a nagyközönség vajmi keveset tud. Nem csoda, mert vendéglátónk, a DALERD közössége is szinte titokban végzi mindennapos teendőit. Ehhez a majdhogyanem „fedett” módon végzett tevékenységhez több tényező együtt járása vezet(he)tt.

Alapvető a cég mérete: a társaság Csongrád- és Békés megye állami területeiből 28 560 hektárt kezel, az erdőterület nagysága 26 235 hektár. Nem előny a természetvédelmi korlátozottság vagy a hozzá hasonló Natura terület: Természetvédelmi korlátozás alá esik 14 698 hektár. Natura 2000 terület összesen 14 039 hektár, amiből nem védett terület 8614 ha. Az összes korlátozásal érintett erdőterület 23 312 hektár, tehát az erdők 89 százaléka.

Csongrád megyében többnyire kedvezőtlen termőhelyi adottságú, talajvízhiányos területeken létesített mesterséges kultúrerdők állnak, kisebb részben, a Tisza mentén galéria- és hullámtéri erdőket találunk mozaikszerű szétszórtságban.

A Tisza- és a Maros völgyében, a hullámtérben, lágymos erdők, nagy ökológiai értéket képviselő védett természeti- és Natura 2000 területek találhatók. Ezen erdőállományokkal az árvízi biztonságot segíti az erdőgazdálkodás. Ha már itt tartunk, a cég nem reklámozza például a fekete gólyát, pedig ez garantáltan sikeres PR-eszköz a mai zöld szemüvegen át láttatott világban.

A homokhátságon, a klímaváltozással leginkább érintett alsó erdőhatáron lévő erdőkben a fenyők aránya csökken, ám sok az ökonómiai küszöb alatti, a felnyíló erdő.

A Körösök völgyében jellemzően tölgy és elegyfajai alkotja erdők élnek, 80 százalékban jó és közepes termőhelyeken, 20 százalékban gyenge, szikes vagy mélyben sós talajokon. Fahozamuk átlagosan jó. Kezelésük zömében természetszerű, makkvetéses erdőfelújítással.

Az erdőállomány fafaj-összetétele: az őshonos fafajok (tölgy, kőris, szil, fehérnyár, egyéb lombok) aránya 63 százalék, az erdei- és a fekete fenyő 15 százalék, az akác 11 százalék, a nemes nyár 11 százalék.

Erdészeteik átlagosan összesen 440 hektáron végeznek erdőfelújítást. Fahasználati tevékenységük során évente átlagosan 71 000 m³ ipari faanyagot és lakossági értékesítésű tűzifát állítanak elő. Fatermékeik 46 százaléka ipari faként kerül forgalomba.

Társaságuk átlagosan 81 000 m³ faanyag értékesítését bonyolítja le. A termékek közel 3 százalékát exportálják, a fennmaradó részét belföldi piacokon értékesítik.

Idézzünk a társaság honlapi beköszöntőjéből!

„Az erdők mindig betöltötték védelmi szerepüket. Akkor is, amikor az ember nem fogalmazta meg annak szükségességét. A megfogyatkozott természetes életközösségek, a megnövekedett, nem kívánatos, emberi környezetterhelések azonban felértékeltek és napjainkban egyre magasabbra értékelik az erdők ez irányú funkcióit. A klímaváltozás réme, a tiszta levegő és a tiszta víz biztosítása is az erdőkért kiált. Településeink élhetősége, árvíz-től, lavinától, földcsuszamlástól való megmenekülése is az erdőtől függ. Sorolhatnánk tovább a példákat, hiszen számos van, de hány vetületét még csak nem is ismerjük Erdeinknek!

Az erdő üdülési, pihenési, idegen szóval rekreációs funkciója új keletűnek tűnik. Az emberiség kultúrtörténetét vizsgálva azonban rájöhettünk arra, hogy nincs új a nap alatt az erdőben

sem. Az urbanizáció rendkívül gyors előretörésével azonban az ilyen irányú társadalmi igények tömegessé válása már valóban új kihívásokat eredményezett.

A fentiek alapján napjainkban az erdőfunkcióknak hármas felosztása él: a gazdasági, a védelmi és a rekreációs szerep. Vita csak arról folyik, hogy egy-egy konkrét helyen melyik szerepvállalás van túlsúlyban, melyik a domináns és melyik az alárendelt, meg arról, hogy mit érnek mindezek, s miként történjen a finanszírozása.

A felsorolt értékek mindegyike fontos a számunkra, de a nem anyagi (immateriális) jellegű erdőfunkciók nehezen „összszerszerűsíthetők”.

Egyetlen dolog azonban biztos: az ember semelyik erdőszolgáltatásról sem tud lemondani, s a mi feladatunk, hogy a felsorolt haszonvételek között összhangot teremtsünk.”

Nem sok szó esik a DALERD körletében megtermelt fáról, arról az értékről, amit forintra lehet váltani, vissza lehet forgatni műszaki fejlesztésre, közjóléti beruházásra, erdőfelújításra. Hasonlóan kevés szó esik a vadról. Pedig ma már messze földön híres a tájjellegű, sötét színű dāmavad. A disznóskerteket nem is említve. Ja, és majd elfeledtem a tényleg rejtett kincsüket, a szarvasgombát.

De nem hagyhatjuk figyelmen kívül az emberi tényezőt, hisz a kommunikációs döntések a vezetők stratégiai felelősségi körébe tartoznak.

Mindenesetre a cég egyfajta titkos társaságként működött a szememben, s ezért volt oly nagy a kontraszt, amikor a nagyszerű vándorgyűlésükön szembesültem a sok remek látnivalóval.

Z.Z.

Itt képzeltem el a jövőm

Spiegel Endre vezérigazgató

Nagy tisztelettel köszöntöm az olvasókat!

Tősgyökeres Békés megyei vagyok, nyolcéves koromig Kétegyházaán majd ezt követően Gyulán éltem és élek. Nincs erdészeti vonatkozású családi kötődésem, Fekete István könyveinek ihletésére kisgyerekkori szerelem az erdészet. Szegeden a Kiss Ferenc erdészeti Technikumban, majd az Erdészeti és Faipari egyetemen folytattam tanulmányaimat, ahol 1996-ban szereztem erdőmérnöki diplomát.

14 éves korom óta nyári gyakorlataimat Gyulán a gyulai erdészetnél töltöttem, itt képzeltem el a jövőm. Pályámat kis kitérővel 1996-ban az Erdért Rt-nél kezdtem, majd 1998-tól erdőfelügyelőként dolgoztam Gyulán. 2001-ben kerültem „haza” a Dalerd Zrt Gyulai Erdészetéhez, ahol a mérnöki ranglétrát megjárva eljutottam a jelenlegi beosztásomig. Könnyű dolgom volt, szeretem a hivatásom, ismertem a vidéket, ismertem az embereket, kollégáimat, akik ma is a második családot jelentik számomra. Két gyermekemet is ebben a szellemiségben nevelem, ismerjék és tiszteljék a gyökereiket, azt a vidéket, ahonnan származnak és nevelkednek, valamint azokat az embereket, akik körülveszik őket. Megpróbálom ebben a szellemiségben vezetni a céget, szerencsés vagyok, mert nagyon jó csapattal dolgozhatok együtt, jól felkészült, jó szellemiségű kollégáim vannak és voltak. Sokat köszönhet a társaság és személy szerint jómagam is nekik! Kis cég vagyunk, tele kihívásokkal, nehéz körülmények között gazdálkodunk és ezt a csatát csak csapatként lehet megvívni.

ErFa Híradó – A vándorgyűlés élménye...

S.E. – A vándorgyűlés szervezésével a célunk az volt, hogy olyan helyre hozzuk el erdészetalálkozókat, ahol az egyesület fennállásának 152 éve alatt ekkora létszámú erdész közösség egy időben még nem járt. Így esett a választás Békés megyére, és ezen belül az ország talán egyik legpatinásabbnak mondható településére, Gyulára. Társaságunk elhelyezkedéséből fakadóan két megyés felállásban működik, az egyik központ Szeged, a másik Gyula. Csongrád megye már helyszínt adott 1996-ban a milicentenáriumi évben vándorgyűlésnek, Békés megye még nem. Ezért kollégáimmal egyetemben különösen fontosnak tartottam társaságunk Békés megyében elhelyezkedő részének bemutatását. A szervező munkálatok két évet vettek igénybe, nem kis feladat volt a vár előtti rendezvényter megszerzése, valamint a vándorgyűlés időpontjának beillesztése a gyulai városi programok sorozatába. Megtiszteltetés volt számunkra vendégül látni a Kárpát-medence erdész közösségét. Maga a rendezvény szellemiségével elérte a célját és elvárásainknak megfelelően sikerült.

ErFa Hír – Miként látja a kormányhivataloknál működő igazgatási részlegek helyzetét? Szervezeti rangjuk csökkentése, identitásuk lefokozása, nem szakmabeliek erdőfelügyelői munkakörben?

S. E. – Ez egy nagy kihívása és egy nagyon fontos feladata a szakmai irányításunknak! Amennyiben ráhatással tudnak lenni a döntéshozói szintekre, akkor mind a felügyeletet, mind a rendezést méltó és valós feladatának megfelelő helyre kell emelni. A rendszer egyben kerek – rendezés, felügyelet, gazdálkodás – mindháromnak erősnek kell lennie, ez így együtt „konszenzusban” szolgálja a szakmánkat megfelelőképpen. A társadalom is ezt várja el, az „egyik” tervez, leltároz, kvázi jövőt modellez, melyből irányok, elvek és számok jönnek ki, adattárat, „leltárt” kezel, ami szintén nagy érték az egész nemzet számára, hisz látjuk, mi az, amink van. A „másik” engedélyez, kontrollál, segít, adminisztrál, ami megnyugvás a szakmánk támadóinak, hisz a szakszerűség ellenőrzésének egyik fő pillére. A „harmadik” értéket őriz, bemutat, nevel, termel, gazdálkodik, eltart, GDP-t „gyárt”, szerintem nem kell többet magyaráznom, hogy az említettek egyben kereknek.

ErFa Hír – A vadászatról...

S.E. – Vadgazdálkodási tevékenységünkre a nagyobb vadászati csomagok értékesítése jellemző a területen lévő vadállomány létszámának optimális szinten tartása mellett, tartósan kiváló minőségű vadállomány nevelése, a tróféas vad klasszikus vadász hagyományokat követő vadásztatása – dámszarvas, vaddisznó, őz, fácán, fogoly, nyúl és vízi vad.

Kiemelt tevékenységeink közé a közjóléti tevékenységek, az erdőművelés, a fahasználat, a kereskedelem és a vadgazdálkodás tartozik.

A Dél-alföldi Erdészeti Zrt. dolgozói egy erdészettörténeti múzeum létrehozásán fáradoznak.

Fazekas József vezérigazgató-helyettes is azok közé, az – erdős tájakat csak tán csodálók közé – tartozott, akik nem közvetlen erdő-, erdész-, vadászélmény hatására választotta hivatását. Úgy emlékszik, egy tv-ben látott film indította el a hivatás felé.

Fazekas József: – A Békés megyei Csorvásról, mezőgazdasági vidékről származom, ahol drágább a föld, minthogy fa, erdő foglalja el. A felmenőim is mind földművesek voltak. A természettel való kapcsolat tehát adott volt, de nem az erdővel. Valójában egy film alapján döntöttem, mindenki meglepetésére. Nagyszénáson az osztályfőnöknőm is nagy gondban volt, mert nem tudta, hol is van az országban erdészképzés. Láss csodát: Később a fia is erdész akart lenni, ő is Szegedre jelentkezett.

ErFa Híradó – A technikumban és utána milyen tárgyakat kedvelt?

F. J. – Mindig az erdőműveléssel rokonszenveztem, de később a fahasználat terepi része is megérintett. Alakítottunk egy fakitermelő brigádot Sopronban, a Tanulmányi Erdőgazdaságnál, és a nagylőzsi térszélén dolgoztunk. Volt egy autónk, és mindenkinek egy-egy motorfűrész. Elsősorban tisztítást, gyérítést vállaltunk. A keresményünkkel a tanulmányainkat finanszíroztuk, így otthonról már nem kellett támogatás.

ErFa Hír – Végzés után a szegedi céghez került?

F. J. – A rendszerváltozás hajnalán végeztem, nem volt akkor sem könnyű az elhelyezkedés. Amikor az első szakközepes évfolyam találkozónk volt, az akkori igazgató tett egy ajánlatot, mert szükségük volt mérnöktanárra. A rendszerváltozás bizonytalanságai közepette a régi iskola biztonságot ígért, így erre adtam a fejem. Öt évig tanítottam, és utána jöttem át ide, az akkor már DALERD-hez, a szegedi erdészethez műszaki vezetőnek.

ErFa Hír – Mennyiben változott a munkamegosztás a Vass-korszak után a Spiegel-korszakban?

F. J. – A szervezeti egységek alakultak át némileg. Lett egy megyei igazgatói munkakör. Ez a szétszórtság és távolság miatt alakult így. Csongrád megyének a középső és nyugati részén, Békés megyének pedig a keleti és északi részén vannak erdeink. A kétpólusú cégben azonos méretű erdészeti lettek. A megyei igazgató az itteni erdészeti munkáját hangolja össze. Minden erdészet önálló egység. A termőhely szerint oszlanak meg a feladatok: Csongrád megyében az

Büszkék lehetünk az elődeinkre

Ásotthalmi Erdészet a homokvidéki erdőket kezeli, a Szegedi pedig az ártéri erdőket. A Körösvidéki Erdészet az Észak-Békési gyengébb termőhelyű, elszórt erdőkben, a Gyulai Erdészet a Körösök árterében lévő közgazdálkodik. Óriási különbségek vannak a munkában, a technológiában és a bevételben is. Minden erdészet a saját elvárás- és követelményrendszer szerint dolgozik.

ErFa Hír – Első pillantásra azt gondolnánk, hogy a Gyulai Erdészet keményfás erdei a legjovendelmezőbbek, de kiderült, hogy a Szegedi Erdészet nyarasai az éllvasok...

F. J. – Igen. A tölgyesek vágáskorát üzemtervi ciklusonként följebb és följebb tolták, de most már elértük a felső határt, mert itt nem lehet kétszáz éves vágáskort előírni, a 90-100 év a csúcspont. Ezt már a természetvédők is belátják. A következő időszakban remélhetőleg megnőnek a véghasználati lehetőségeink ott is.

ErFa Hír – Lépten-nyomon nemzeti parkokba botlik az ember...

F. J. – Abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy két nemzeti parkkal is együtt dolgozunk. Ez azt jelenti, hogy büszkék lehetünk az elődeinkre, akik ilyen állapotban őrizték meg a rájuk bízott állományokat. Egyébként kifejezetten jó szakmai és emberi kapcsolatban vagyunk mindkét nemzeti parkkal, melyeknek erdőmérnök az igazgatójuk.

ErFa Hír – Látogassunk el az Ásotthalmi Erdészethez a Homokhátságára!

F. J. – Bizony az utóbbi időben egyre nagyobb kihívást jelent az éghajlatváltozásból adódó fenyőpusztulás. A legutóbbi erdőtervezéskor már alacsony – 30-35 éves – véghasználati korra állították be

ezeket a fenyveseket. Ez viszonylag szolid fahasználati lehetőséget ad, ugyanakkor meglehetősen költséges talaj-előkészítés következik az újraerdősítés előtt.

ErFa Hír – Érdemes újra fenyővel folytatni?

F. J. – A fenyő az egyetlen, ami ezen a termőhelyen megmarad. Ahol jobb a termőhelyi adottságok, ott igyekezzünk átalakítani lombos állományokká. Ez a tűz elleni védekezésnek is az egyik módja: megtörni az elegyetlen fenyő állományokat. Szerencsére 12 éve nem volt komolyabb erdőtüzünk.

ErFa Hír – Mik az elképzeléseik a határ-termőhelyeken, ahol egyre rosszabbak lesznek a feltételek?

F. J. – Egyrészt a szakmai tisztesség diktál, másrészt az erdőtörvény szerint, ahol erdő volt, ott erőnek kell lennie. De a felnyíló erdő kategóriája igyekszik ezeket a szakmai kihívásokat is kezelni. A következő egy-két évtizedben eldől ezeknek a területeknek a sorsa. A szárazodással és a szélsőségek erősödésével egyre több olyan terület lesz, ahol az előírt fafajokkal és záródással nem tudunk a törvényi követelményeknek megfelelni.

ErFa Hír – Mi lehet a megoldás?

F. J. – Szerintem két lehetőség adódik: a nem tartható „hídfőket” föl kell adni, – ami egy erdésznek nem igazán perspektíva – illetve meg kell találni azokat a fafajokat, származásokat, ami ezeknek a körülményeknek is ellenálló és megfelelő szaporítóanyagot ad az erdő fenntartásához.

ErFa Hír – Ez ügyben folyik itt komoly gondolkodás, fejtörés, tájékozódás? Szaporítóanyag, meggyás terén? Mert a mostani felújításnál dől el, hogy

30, 50 év múlva lehet-e majd végvágást tervezni.

F. J. – Nem könnyű megmondani, hogy mi a jó megoldás. Volt néhány olyan korábbi fenyves erdőrészlet, amit lombosokkal újítottunk föl. Hamar sikerült befejezni, de néhány év múlva megállt a növekedésük, kiritkultak és a revízió során újraerdősítést írt elő az erdészeti hatóság. A tizenéves, karvastagságú hazai nyár állomány teljesen kiszáradt. Ebben az esetben a természetességi kategória nem tartható fenn, vissza kell lépni, és ezt az erdőfelügyeletnek is el kell ismernie. Marad a fenyő és a fenyvesbe belopakodott ostorfa, a gledícsia és a zöldjuhar, amelyek a kipusztult fenyő helyét átveszik.

ErFa Hír – Mint üldözendő inváziós fajok...

F. J. – Igen, ezeket nem alkalmazhatjuk erdősítésnél. Szóba jöhet még a platán is. Jelenleg az ERTI-vel együttműködve kezdünk kísérletet klímarezisztens fajok, szaporítóanyagok beszerzésével. Másik megoldás lehet: tápanyag-kiegészítéssel és a talajvíz megőrzésével ezeket a termőhelyeket olyan szintre följavítani, hogy alkalmas legyen az állomány megtartására.

ErFa Hír – Ehhez a világ pénze kell...

F. J. – Így igaz. De ez egyirányú utca, megcsináljuk vagy földadjuk, és selyemkóróval benőtt homokpusztai gypet látunk majd néhány év múlva. Számos klímamodell ismert, de senki nem tudja megmondani, hogy merre tart a változás. Szerencsére nekünk a négyféle táj közül csak az egyiket fenyegeti ez a veszély.

ErFa Hír – Maradva az Alföldön, az Alföldi Erdők Egyesülete egyik konferenciáján még az öntözés is felmerült.

F. J. – Van az ERTI-vel egy közös kutatásunk, amelyben a rossz minőségű Duna-Tisza-közi homok területeket igyekszünk feljavítani. Ha a fahozamot nem is lehet növelni, de legalább az erdőállomány maradjon meg. Mindenütt gondot jelent az ártalmatlanított, óriási mennyiségű szennyvíziszap, amit végül betesznek a személtlerakóba. A Homokhátságon nincs víz, csak a csapadék. Ma azt valljuk, hogy azt a vizet, ami már nem okoz kárt, azt őrizzük meg a területen, ne vezessük el a csatornákból.

ErFa Hír – Látogassuk meg a Szegedi Erdészetet!

F. J. – Ők jellemzően hullámtéri erdészet, egészen jó termőhelyi adottságokkal rendelkeznek. A gyorsan növő

fajok komoly fahasználati lehetőséget biztosítanak.

ErFa Hír – Ha ki tudják hozni a hullámtérből az anyagot...

F. J. – Ez jogos, mert a gazdálkodás eredményét nagyban befolyásolja, hogy Natura 2000 vagy védett természeti terület. A fahasználat a vegetáción kívüli időszakra korlátozódik, amikor a legrosszabbak az útviszonyok.

ErFa Hír – A vízügy általában az erdészekkel van...

F. J. – Ők a gyors lefolyást biztosító fajokokat részesítik előnyben.

ErFa Hír – Vagyis a nemes nyarast a hazai nyárral szemben.

F. J. – Igen, meg kell találnunk a kompromisszumot. Igyekszünk a természetvédelmi, a vízügyi és a gazdasági szempontoknak is eleget tenni.

ErFa Hír – A helyi zöldek nem tiltakoznak az erdők vágása miatt?

F. J. – Vidéken ez nem nagyon fordul elő, mert belátják, hogy nem lehet az erdőt üvegóra alá helyezni. Ha nem „csináljuk” az erdőt, akkor a rossz termőhelyeken nem lesz olyan zárt erdő, mint amilyen most látható. A mi erdőszyepp klímánkban ez csak az emberi beavatkozás segítségével érhető el.

ErFa Hír – Van-e a cégnek üres területe, ahol tud erdőt telepíteni?

F. J. – Az elmúlt időszakban mi a nagy erdőtelepítő cégek közé tartoztunk. Az elmúlt húsz évben több ezer

hektárt telepítettünk. Ezek olyan, korábban mezőgazdasági művelés alatt álló területek voltak, amelyeken nem lehetett rentábilisan gazdálkodni. Ezek jellemzően Békésben vannak. Most is van mintegy 570 hektár folyamatban lévő erdőtelepítésünk.

ErFa Hír – Az erdőtelepítéseket vállalkozók végzik?

F. J. – Mi minden munkát vállalkozókkal végeztetünk. Kivéve az olyan munkákat, amikre nincs vállalkozó, például tuskóforgácsolás. Van egy három kulcsgepből álló kis gépüzemünk.

ErFa Hír – Milyen fejlesztésekben gondolkodnak?

F. J. – Sokfelében. Közjóléti vonalon az elmúlt időben is komoly fejlesztéseket valósítottunk meg. Ezek lehetőségeit az árbevétel határozza meg, mert fenn is kell tartani a létesítményeket. Ez évi 100-150 milliós költséget jelent évente. Elsősorban fahasználati és erdőművelési technológiai fejlesztésekben gondolkodunk.

ErFa Hír – Csökken az élömlunka lehetőség...

F. J. – Így van. Illetve olyan mértékben drágul, amivel a faárak nem tudnak lépést tartani.

ErFa Hír – 2018-ban volt egy jelentős PR-esemény Gyulán és környékén, a vándorgyűlés. Érezhető volt a lakosság körében ennek hatása, visszhangja? Ráadásaként ott, a Városerdőn működik az erdei iskolájuk.

F. J. – A szakma megítélésében föltétlenül. Szeretnénk Szegeden is egy erdei iskolát létrehozni.

ErFa Hír – A cégnél jelenleg nincs működő szakszervezet. Emlékszik arra az időre, amikor még volt?

F. J. – Én már nem. Amióta itt dolgozom, azóta nem volt.

ErFa Hír – Mi lehet az oka?

F. J. – Nagyon kicsi a létszám. Kilencven egynéhányan vagyunk, ráadásul szétszórta.

Nagy László – Zétényi Zoltán

Új erdei iskola épül Szegeden

Az ország harmadik legnagyobb városának nincs erdei iskolája. A városi életmódhoz szokott gyerekeket ki kell vinni a természetbe, és megmutatni, hogy az erdész elsősorban „létrehozza” az erdőt, nem „pusztítja”. Itt csak nappali szolgáltatást foglalkoztatni, szállást nem.

A beruházás az engedélyezési szakaszban tart. A vadaspark szomszédságában található erdőtümbben létesül. Ez egy klasszikus zöldmezős beruházás, az erdőben alakítottak ki egy telket. Az épületek között meghagyták az erdőt, a fákat. Itt épül majd föl a cég új központja is. Mindezt a minisztérium erkölcsi és anyagi támogatásával végzik.

Puskás Lajos *Bedő-díjas erdőmérnök, oktatási igazgató – és nem mellékesen az OEE erdei iskola szakosztályának vezetője – magát az erdei iskolát, az ottani ismeretterjesztést, nevelést hasonlította a makkvetéshez, amelyet – mint tudjuk – később is gondolni kell, hogy szép erdővé legyen. Kétszeresen igaz ez az Alföldön, különösképp az ország legkevesbé erdősült vidékén, Békésben.*

P. L. – Egy erdőtlen vidéken, Szegeden cseperedtem, az indíttatásom a családból ered, bár nem erdészcsaládból. Édesapám nagy természetjáró és nagy madarász volt. Vele jártuk a vidéket. A Fehértó, a Tisza, a Maros ártere a téglagyár körüli nádasok, a lényegében tanyasi élet jelentette az indíttatást. A városba, az iskolába mi „be” jártunk. De még a gimnáziumban is csak a biológia volt a fontos, mert – emi-nens diákként – a kutatói, illetve az orvosi pálya lebegett a szemem előtt. Aztán már az érettségi körül – mindenki nagy meg-rökönyödésére – bejelentettem: én bizony erdész leszek! Aztán, már csak az erdőmér-nökké válás után derült ki, hogy édesapám-nak is voltak ilyen tervei annak idején...

ErFa Híradó – Vagyis, a vér nem válik vízzé...

P. L. – Lehet, de ez úgy is igaz, hogy ő műszaki volt és én az egyetemen a műszaki tárgyakat könnyen vettem. Aztán meg az indíttatás nem szorosan szakmai része is fontos: a család és annak múltja, a meg-élt vidék és annak emberei, ezek története, viszonya egymáshoz, a vidékhez, amely-ben, amelyből élnek. És ahogyan viszonyulnak hozzá: használják, kihasználják, formálják.

ErFa Hír – Hogy’ kezdődött?

P. L. – Mint rendesen: műszaki vezető, erdészvezető-helyettes, erdészvezető, majd igazgató, később 1998-tól – egy szakmai, illetve személyes konfliktus után – oktatási igazgató...

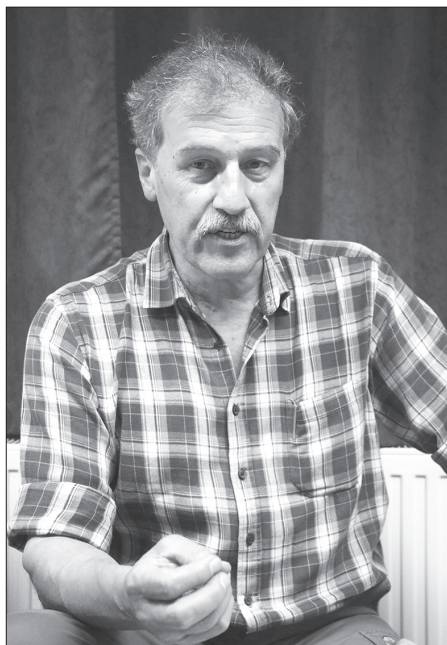
ErFa Hír – De lehetett volna másutt, cégen belül, vagy kívül más is.

P. L. – Csakhogy ahhoz el kellett volna innen menni! No meg számomra a pálya csúcsát mindig is az erdő jelentette, a benne, a közelében, de mindenképpen az érte közvetlenül végzett munka. Úgyhogy maradtam és hozzákezdtem valami telje-sen újhoz.

ErFa Hír – Ez lett többek között a városerdei komplexum...

P. L. – Ami nem pusztán épületegyüt-tes, tábor vagy tanösvény, erdei iskola... Ezek is, de jóval több is. Mint az erdész a fáival, a jövőt formáljuk.

Olyan, mint egy makkvetés...

ErFa Hír – Persze ennek is megvan-nak a feltételei, amelyek itt is, másutt is igencsak hiányosak voltak. Sőt, itt ez a városerdei őstábor is másé volt...

P. L. – A városerdei meglévő épületek az önkormányzatéi voltak, azokat meg kellett szerezniük. Vass Sándort (a tár-saság akkori vezérigazgatóját – a szerk.) helyzet elé állítottam, vagy az önkor-mánnyal közös tulajdonunk lesz, vagy megvesszük tőlük 10 millióért. „Vedd meg!” – hangzott a tömör válasz. Persze ez sem ment egyszerűen, mert más vevő is volt. Közben Göbölös Antal (az Állami Erdészeti Szolgálat akkori kecskeméti igazgatója – a szerk.) hozzájárult, hogy K2-2 támogatásból megrendelhettem az új épületek terveit. Nem sokkal később egy-szer megszólalt a táskámban a bunkófon, a vonal végén Göbölös Antal volt: „El tudsz költeni december 31-ig 28 millió forintot?” – kérdezte 1999. október 28-án. Mondtam, hogy persze. – „Akkor gyere el az engedélyezési tervekkel meg a költség-vetéssel!” November 3-án a földmunka-gépek már itt dolgoztak.

ErFa Hír – Itt voltam az avató ünnep-ségen 2002-ben, ha jól emlékszem, Barátossy Gábor, az akkori Erdészeti Hivatal elnöke volt az FVM részéről a beszélő...

P. L. – Igen, és Göbölös Antal a szolgálattól. Egyébként mi már 1998-ban elkezdünk itt az erdei iskoláztatást,

erdészgyerek tábort tartottunk, hogy ők meséljék el az osztálytársaiknak, hogy mi az az erdei iskola.

Az erdei iskola olyan, mint egy makk-vetés, de később is gondolni kell. Nagyon beleillik a szakmánkba – adta meg az alaphangot az igazgató. – Ezt a bejáratott iskolát nem is állítottuk le az építkezés idejére sem. Pontos ütemezés szerint folyt az építkezés, az épület egyik felében még falaztak, a másikban már foglalkozást tartottunk.

ErFa Hír – Az eredeti elképzelé-sekhez, tervekhez képest minden meg-valósult?

P. L. – Amit terveztünk, az teljes egé-szében megvalósult. Talán annyiban van bennem hiányérzet, ami egyébként az egész hazai erdei iskolai hálózatra jellem-ző, hogy létrehoztunk erdészeti erdei isko-lákat és bennük munkahelyeket. Ezeket a munkahelyeket jellemzően nem erdészek töltik be.

ErFa Hír – Pedagógusok...

P. L. – Már leírtam korábban: hiteles ember kell. Úgy szoktam fogalmazni, hogy Hajdú Imre bácsi az erdei iskolánk „oszlopa”, a hiteles ember. Talán, a korom előre haladtával, az ősz szálak megjele-nésével ma már én is annak számítok – teszi hozzá nevetve az igazgató. – Imre bácsi korábban a fácánteleg vezetője volt, azelőtt pedig ezt a kerületet vezette. Több száz hektár erdőt telepített a hatvanas-het-venes években. Ő átélt az erdő születé-sének misztériumát. Ő egy hiteles ember. Vele kezdtem fölmérni a fákat, hogy az erdei iskola tervei alapján minél kevesebb fát kelljen kivágnunk.

ErFa Hír – A városnak és a tágabb környezetnek mit jelent az, hogy itt ez az erdei iskola, az ország legkevesbé erdő-sült vidékén?

P. L. – Ma már azok a pedagógusok hozzák ide a tanítványaikat, akik gyerek-ként ide jártak. De vannak olyan tanárok, akiket hajóvontató kötéllel sem lehet behozni az erdei iskolába. Van olyan pedagógus, aki a téli foglalkozásokat csak a radiátor mellől, ablakon keresztül volt képes végignézni, ahogy a gyerekek élvezik a játékot, meg a vadetést a hóban. Később mesélte, akkor döbbsent rá, hogy élmény kell a gyerekeknek.

ErFa Hír – A pedagógia alapja az élményközpontú oktatás...

P. L. – Igen, de nem tudják, hogy’ kell ezt megvalósítani.

ErFa Hír – Ki fizeti az erdei iskolá-zást a gyerekeknek?

P. L. – A szülők. Az erdei iskoláztatás kellemetlen oldala a finanszírozás. Korábban azt szerettük volna elérni, hogy az erdei iskolázás kerüljön bele a pedagógiai programba, tantervbe. Ettől kezdve a fenntartónak kell finanszírozni. Azt szeretnénk volna elérni, hogy minden általános iskolás gyerek a nyolc év alatt töltsön el egy hetet erdei iskolában, amit az állam finanszíroz. Az akkori miniszter kevesellte a részt vevő gyerekek számát, ezért elvetették.

ErFa Hír – Azt érkezem, hogy a kollégák körében az erdei iskoláztatásnak meglehetősen alacsony a presztízse. Emlékeztet, hogy az egyik élen járó cég pár éve, az utolsók között alapított erdei iskolát.

P. L. – Ez így van. Pedig egyre kevesebb fát vághatunk ki, egyre kevesebb munkahely lesz. Ezt a lehetőséget is meg kellene becsülni. Ezt az egyetemünkön is föl kellene ismerni.

ErFa Hír – Az erdei iskola az erdészet legelső kommunikációs csatornája. Ehhez képest a szakma kommunikációs deficitéről beszélt...

P. L. – Ezt évtizedekkel ezelőtt állapítottam meg egy tudományos konferencián egy felmérésre alapozva. Lett is belőle nagy fölzúdulás. Alapvető gond, hogy nem merünk kockázatot vállalni ezen a téren. Hetek múlnak el, mire egy adott cikkre megszületik a válaszuk.

ErFa Hír – Ez sajna – értéktelenesen szólva – az államigazgatási bürokrácia velejárója. Választások idején pedig különösen magasra tolódnak a döntési szintek. Hasonlóan lényeges téma az erdőfunkciók változása. Napjainkban a közjóléti funkciók kerülnek előtérbe. Ez kedvező politikai klímát teremt az erdei iskoláztatásnak...

P. L. – Lesz egy összehangolt programunk az önkormányzattal: Gyula és Városerdő közötti kerékpárút és egy kerékpáros tanösvény avatását együtt tartanánk ősszel a Muzsikál az erdő itteni rendezvénye alkalmával.

ErFa Hír – Az Erdőjáró újságuk kinek a nevéhez kötődik?

P. L. – Tizennyolc évvel ezelőtt találtuk ki a munkatársaimmal. Egy olyan újságot akartunk, amelyik a laikusoknak szól. Az erdészek pedig lássák, hogy milyen részletességig kell a szakmai témákat boncolgatni. Tehát, hogy az erdő növekszik, van hozadéka és ott is van aratás, csak nem évente, és az erdőben csak nagyban lehet gondolkodni. Azóta évente négy alkalommal, négy oldalon jelenik

meg hirdetésként, és behúzzák a Gyulai Hírlapba.

ErFa Hír – A határon túli kapcsolatokról...

P. L. – Minden évben jönnek hozzánk Nagyváradról meg Nagyszalontáról gyerekek és felnőttek is.

ErFa Hír – Mi a története az Apor Vilmos – a későbbi mártír – által fölszentelt kápolnának?

P. L. – Gyerekek találták meg a fák között azt a keresztet, ami egy patics falú kápolnán volt. A kereszthez építettünk egy kápolnát, harangunk és haranglábunk már volt. Azóta számos keresztelőnek és esküvőnek adtunk helyet. A legközelebb egy ősi magyar hagyományok szerinti lakodalom lesz.

Öntözik az erdőt

Leegyszerűsítve talán ezt is mondhatjuk. Persze azért ennél összetettebb, bonyolultabb a mályvádi, remetei erdő-tömb helyzete. Éppen ezért mind vízügyi, mind erdészeti szempontból szakmai kihívás volt, ami itt megvalósult. De azért a legfontosabb – s minden ennek rendelő-dött alá –, hogy megvalósuljon a lakosság árvízi védelme.

A Fekete-Körös völgyének helyzetéről, földjének, vizeinek és erdeinek állapotáról, ennek változásáról, az ehhez való igazodásról van szó. Mai divatos kifejezéssel: tájrehabilitációról. Ami azonban nem azt jelenti, hogy vissza lehet, illetve kell térni a folyószabályozás előtti állapotokhoz. Amikor – és persze most is – a folyó „völgyében” az egyméteres szintkülönbség is már számításba veendő egy részt az árvíznek való kitettség, a vízkormányzás, másrészt a terület hasznosulása, – esetünkben az erdők – milyensége miatt is. Ezért – korábbi beosztásából adódóan – Puskás Lajos felelt, s így kezdeményezője lett a programnak.

Az itteni erdők a folyónak köszönhetik létrejöttüket, de a folyószabályozások során a gáton kívülre kerültek. A XIX. században helyesnek vélt megoldás napjainkra részben átértékelődött. Az eredeti szándékok és célok ma is helytállóak: meg kell teremteni a lakosság árvízi biztonságát. Ugyanakkor a XX. század végére felértékelődött az erdők természetessége is. Az új követelményhez a korábbi, máig is érvényes célokat tisztelő, de azokat kiegészítő új megoldások szükségeltettek.

Ehhez természetesen megint az újra meg újra ismétlődő árvizek megakadá-

lyozása, a gátak között rövidebb úton és időben jelentkező nagyvizek kezelése, a mályvádi tározó kialakítása teremtette meg a lehetőségeket.

P. L. – Az erdőgazdaság a mályvádi és a remetei erdőtömbben a régi, természetes és mesterséges vízfolyásokat úgy alakította át, hogy a Fekete-Körös vize eljuthasson a hajdani tölgy-körös-szil ligeterdők mai utódaihoz. A tájrehabilitáció műszaki jellegű eredményeként több mint 40 km időszakos vízfolyás, s csaknem 20 hektárnyi szabad vízfelület jött létre. Eddigi felméréseink igazolják, hogy kb. 1000 hektár erdő életét érintette ez a környezet-jobbító tevékenység.

ErFa Hír – Ennek az országosan úttörő jellegű munkának az eredményei már jól látszanak, annak ellenére, hogy az erdő fejlődése az emberi időmértékhez, illetve az érintett terület más, régen itt élt, újra-éledt, vagy idetelepült élőlényéhez képest igen lassú.

P. L. – Az ökológiai eredmények először a könnyen mozgó élőlények – a madarak, a rovarok – körében mutatkoztak meg. Mindössze egyetlen látványos eredmény legyen a kiragadott példa: évek óta rendszeresen jelen van a területen a fekete gólya, ami a vízzel ellátott és egybefüggő nagy erdőtömbök madara. De az eltelt több mint egy évtized mára már a növényökológiai változásokat is mutatja. Nem mellékesen bizonyára az erdőn is meglátszik a változás. Sőt talán az árok-ásások, vízszabályozások, átereszek, utak építésének ára is megtért.

ErFa Hír – Egyáltalán, ez szempont volt a beavatkozásnál?

P. L. – Igen is, meg nem is. A lehetőség volt a fontos. Az erdei életközösségekben lassúbbak és kevésbé feltűnőek + változások, a jelentőségük azonban semmivel sem kisebb. A víz újbóli jelenlétének köszönhetően megnövekedett az élőhely változatossága, ennek megfelelően a fás életközösségek mozaikossága is. Már a fák és cserjék életében is tapasztalható a változás. Amelyik fajnak leginkább megfelel az új élőhely, annak növekszik a dominanciája, a térfoglalása. E területen folyamatosan végzünk kutatásokat, de egyre növekszik különböző egyetemokről érkező diplomatervezők száma is. Ami pedig az alapkérdést illeti: természetesen megérte a beavatkozás: több szempontból és többszörösen is. És nem mellékesen egy nagy lehetőség, egy nagy kihívás volt – összegezte az igazgató.

Zétényi Zoltán – Nagy László

Megsüvegelték az erdészt

Vízhányó László erdészeti igazgató nem állítja, hogy a pályaválasztásban ez volt a döntő, de ettől még tény: gyerekkorában, Mindszenten a nagyszülők megsüvegelték az erdészt. Az azonban, hogy Vízhányó László a DALERD Zrt szegedi megyei vezetőjeként is emlékszik erre, mégiscsak jelent valamit: az amúgy fátlan – de különösen erdőtlen – vidéken becsülete volt az erdésznek. Ezt pedig csak munkával, eredménnyel lehetett kivívni.

V. L. – Akkor csak azt tudtam, hogy nagy ember, meg hogy lóval jár. Azt se tudtam persze, hogy a fa, a tűzifa milyen érték, ezen az amúgy mainál is fátlanabb vidéken... S lám erdész lettem, fával foglalkozom. Pedig sem Félégyháza, sem a matektanár szülők nem e felé tereltek. Azaz a matematika, a fizika, a biológia iránti érdeklődés, no meg egy telekkerendési nyári munka, illetve tábor, ahova eljöttek a soproni egyetemisták bemutatkozni, megtette a hatását. És azóta sem bántam meg, hogy ezt a hivatást választottam, sőt hogy végzés után a DEFAG-hoz, a mai cég elődjéhez kerültem. A kisteleki erdészetnél kezdtem, majd négy év után Szegeden folytattam. Később adódott egy lehetőség, hogy elvégezzem a közgazdasági egyetemet is. Még hozzá iparszakon. Ennek azért volt akkor jelentősége, mert a cég árbevételének 80 százalékát a faipar adta, illetve azt akarták, hogy ilyen szemlélettel is lássam át a gazdálkodást. Amikor kezdtem, még kétezer körüli létszám volt, majd ehhez képest jött az ágazati átalakulás, profiltisztítás, „ésszerűsítés”, kihelyezés, leépítés, hatékonyságnövelés, hogy valamit ki ne hagyjak...

ErFa Híradó – Aminek a vége a tiszta erdőgazdálkodás maradt. Az is külső munkaerőre, vállalkozókra alapozva.

V. L. – Valóban, 100 fő alatti a létszám. A hatékonyság, az egy főre eső árbevétel, eredmény elképesztően megnőtt, de ezt csak a szolgáltatások valóban hatékony igénybevételével lehetett elérni.

ErFa Hír – No meg a faipar leválasztásával, a veszteségforrás megszüntetésével. Ami persze ott a tevékenység megszűnését is jelentette...

V. L. – Évekkel később és nagyarányú piacvesztés következményeként. Ami nekünk az öt erdészetnél, illetve az új cégnél vagy, termelőeszköz maradt, abból is fogyasztottunk. A mi dolgozóink – igaz hitelből – vették, vitték a gépeket

és visszadolgoztak mindkettőnk számára hasznosan.

ErFa Hír – Ehhez képest mostanra „kifutotta” magát a rendszer. Vagy beállt, vagy – mint a szomszédban a KEFAG-nál – visszaállt. Akár a gépüzemet, akár a faipart tekintjük.

V. L. – Ami biztos, új kihívások kelet-

keztek. Például a szolgáltatások árában, a munkaerő szakértelmében és a piacokban, hogy a kereskedelemhez is közelítsünk. És még valami: a kezdeti „lazább” viszonyok a magáncégeknek jelentettek versenyelőnyt. Mára viszont ez jórészt kiegyenlítődött. A verseny is mást jelent.

ErFa Hír – Szóval a piac, a kereskedelem ma...

V. L. – Ami számomra a múltban kezdődött, amikor egy kezdő erdész számára szinte kötelező volt, hogy a cég minden tevékenységét megismerje, átlássa. Így kerültem kapcsolatba az akkori kereskedelemmel, aminek a súlya – a már említett faipar miatt – meghatározó volt. Aztán kiderült, hogy érzek magamban affinitást a kereskedelemhez. Korábban mást jelentett a kereskedelem. Mindenkinél magának kellett foglalkoznia ezzel. De nem mindenki volt alkalmas erre. Mint ahogy, aki jó erdőművelő, nem feltétlenül jó használó. Ma már nincsenek polihisztorok. Akkoriban venni és eladni is kellett. Ma komoly logisztika kapcsolódik a kereskedelemhez. A kereskedelem nem csak a piacok ismeretét, a folyamatos informálódást, hanem a termék egész – európai – életútjának ismeretét jelenti. Aki ezekben nem naprakész, az kihullik.

ErFa Hír – Erdésznek vagy közgazdásznak kell lennie?

V. L. – Ez jó kérdés. Erre én azt mondom, hogy bennem erdész szív dobog. De a tevékenységem többségét a közgazdász végzettségem alapján folytatom. Az a szemlélet elengedhetetlen ebben a munkában. A cégnél nincs külön kereskedelmi osztály, a társaság két alacsony erdőszülségű megyében gazdálkodik,

területileg szétszórta az erdeink, az erdészetek eltérő fafajösszetétellel dolgoznak. Az Ásotthalmi Erdészet főleg fenyővel és hazai nyárral, a Szegedi Erdészet nemesnyárral és hazai nyárral, Békés megyében pedig tölgyvel, kőrisrel és egy kis fekete dióval gazdálkodik. Ezekhez egészen más termelési stílus, költségstervezet, kereskedelmi szemlélet, egészen más piacok tartoznak.

ErFa Hír – Ehhez kell az erdész képzettség...

V. L. – Pontosan. Magam fafajspecifikusan kezdtem ezt a munkát. A Szegedi Erdészetnél nemesnyárral foglalkoztam. Amikor a háború következtében megszűnt a jugoszláviai piac, gyorsan kellett új piacokat találnunk. Szerencsére az olasz piac tárt karokkal várt bennünket. Ma már más a helyzet. Három nagy sarangolt választékot feldolgozó üzem van Magyarországon: a Swiss Krono Vásárosnaményban, a Falco Szombathelyen, és a Mohácsi Farostlemezyár. Ma Csongrád megye mintegy 50 ezer köbmétert termel, ebből 10-12 ezer a sarangolt választék. A fenyő a KEFAG-on keresztül jut el a Papierholzhoz Ausztriába. Ezzel a kis mennyiséggel akkor megyünk piacra, amikor az árak a legjobbak. A tűzifát

illetően a szigorítások jót tettek, a fekete fa kezd kiszorulni a piacról. A romániai piac is fontos, mert a közeli raklapüzemek komoly felvevői a nyár alapanyagainknak. A szállítási távolság fölértékelődött. Például raklap alapanyagot nem érdemes 100-120 km-nél messzebből szállítani. De ugyanígy vannak a hámozási alapanyagok is. 1994-ben még irányvonatok indultak tőlünk Szicília szigetére. (Az olasz állam a szállítást fizette.) Ma már Udinébe vagy Bresciába sem éri meg. Ellenben szállítunk a Vajdaságba, sőt Belgrád közelébe is. Persze a legjobb az volna, ha itthon tudnánk eladni a fánkat. A legfontosabb, hogy minden piaci információt be kell gyűjteni, minden fórumon jelen kell lenni.

Magam Csongrád megyében irányítom a kereskedelmet, de a fahasználatot is. Ha látom, hogy valamelyik választék-ból, fafajból leült a piac, azonnal szólok,

hogy állítsák le a termelést, és álljanak át egy másik fafajra, választékra.

ErFa Hír – Ezt nevezhetjük proaktív kereskedelemnek?

V. L. – Igen. Mert nem csak a kereskedelemre van ráhatásom, hanem a termékek megjelenésére, a besorolásukra is. Arra, hogy a vágások milyen ütemben, hogy következzenek.

ErFa Hír – Ezeket nem erdész szakember nem tudhatja.

V. L. – Pontosan. Húsz évig igazgattam a Szegedi Erdészetet, minden erdészt ismerek személyesen. A két erdészvezetőt irányítom, de nekik nincs kereskedelmi jogkörük. Közismert, hogy a kereskedelem nagyon érzékeny a hírekre. Például, miként hatnak a különböző káresemények a kereskedelemre. A széltevések, jég- és tűzkárok után mi fog történni a piacon? Az információ kincs! Emellett a hangsúly a vevőkkel

való kapcsolattartáson van. Fontos a kellő tisztelet, alázat, a személyes, szóbeli kapcsolat. Mindenki más, meg kell tanulni a vevők „kezelését”. Alapvető a szavahihetőség, a megbízhatóság: az szerepeljen a megállapodásban, ami szóban elhangzott.

ErFa Hír – Melyik fontosabb: a médiából és más forrásokból szerzett információ vagy a személyes kapcsolatból származó?

V. L. – Szétválasztanám. Mielőtt megkötötted volna az üzletet, addig az informális és mindenféle forrásból származó információ. De amikor már megkötötted az üzletet, akkor a személyes kapcsolatnak van a legnagyobb súlya.

ErFa Hír – Ha most vetődne föl, hogy le kellene mondani a faiparról, lemondana?

V. L. – Nem biztos.

Nagy László – Zétényi Zoltán

Előítélet rabja voltam...

Gaest Gergely

erdészeti igazgató

2009-ben végzett Sopronban, még abban az évben ide került, és a gyakornoki időszak után műszaki vezetővé nevezték ki. Ma ő a két Békés megyei erdészeti területi igazgatója. Idén tíz éve, hogy elkötelezte magát a DALERD-hez.

A Békés megyei erdőket a Gyulai és a Körös-vidéki Erdészeti Igazgatóság kezeli. A megye déli és középső részén található erdők a Gyulai Erdészethez tartoznak, az északi részét pedig a Körös-vidéki Erdészeti Igazgatóság kezeli. Mindkét erdészeti terület Gyulán székel.

G.G. – Budapesti, ferencvárosi ember vagyok, körfolyosós házban nőttem föl – kezdi a bemutatkozást a Békés megyei erdők igazgatója. – Volt egy nagyon jó biológus tanárom, és már negyedikes koromban eldöntöttem, hogy erdőmérnök leszek. Persze akkor még fogalmam sem volt arról, hogy ez mivel jár, mit jelent. Gimnáziumból mentem Sopronba. Az egyetem sem vette el a kedvemet, és csak később, amikor ide kerültem, akkor szembesültem igazán az erdész szakma rejtelmeivel.

ErFa Híradó – Hogy került erre a vidékre?

G.G. – Utólag bevallottam, hogy én is hegyek közé szerettem volna menni, de családirag ide kötődöm, ugyanis a feleségem gyulai.

ErFa Hír – Szakmabeli?

G.G. – Természetvédelmi mérnök. Csemetetermeléssel foglalkozik.

ErFa Hír – Tehát, ismeretlen volt a terep...

G.G. – Teljesen. Én is annak az előítéletnek a rabja voltam, hogy nyolc-kilenc km hosszú, harminc méter széles erdő-sávokat kell majd „tutujgatnom”. De hát nem ez a helyzet...

ErFa Hír – Hanem?

G.G. – Gyula egészen más. Békés megye erdőssűrűsége 4,6 százalék körül van, de a Gyula, Sarkad, Doboz köz-

séghatárok erdőssűrűsége jóval meghaladja az országos átlagot. Az erdészeti terület 6500 hektárból 4800 egy tömbben van. A többi persze szanaszét van.

ErFa Hír – Azért ez a vidék némileg kárpótolja a hegyvidéki nosztalgiáért, mert van tölgy rendesen...

G.G. – Igen, főleg tölgy. A két Békés megyei erdészeti területen nagyrészt keményfával gazdálkodunk. Tölgy a főfafaj 2700 hektáron. Kőris 850, cser 600 hektáron, akác pedig 500 hektáron. Nemesnyár van 400 hektáron.

ErFa Hír – Meg némi feketedió...

G.G. – Igen, a tölgy között elszórva... Mert a területünkben 4800 hektár Natura 2000-es. 230 hektár pedig védett.

ErFa Hír – Az mit „vétett”?

G.G. – Az okokat nem tudjuk pontosan, pusztai (sziki) tölgyesként vannak nyilvántartva. Mindkettőt vadászterületként telepítették egykor. Ma már sok benne az amerikai kőris, az ostorfa. Még rontott erdők is megfelelnek.

ErFa Hír – A naturális minősítés jelent valamilyen hátrányt a gazdálkodásban?

G.G. – Hátrányt nem feltétlenül, de korlátozást igen. A fakitermelések kapcsán területi és időbeli korlátot jelent.

ErFa Hír – Milyen korúak ezek a tölgyesek?

G.G. – Elég vegyes korúak, mind telepítettek. Van egy idős állományunk, a bányaréti őstölgyes, amelyik az erdőtervi leírások szerint kétszáz egynéhány éves. Az fokozottan védett, ott nem is

szándékozunk termelni, hisz' érték sincsen már benne.

ErFa Hír – Szlavón tölgy?

G.G. – Van több szlavón tölgyesünk, de nem élveznek külön védeltséget.

ErFa Hír – Látszik a különbség?

G.G. – A törzsalakban mindenképpen.

ErFa Hír – Ez jelent árelőnyt?

G.G. – Mivel jobb ezek a rönkök, jobb áron is tudjuk eladni. Az, hogy ez szlavón tölgy, ma már senkit sem érdekel a piacon.

ErFa Hír – Mennyit ér itt egy köbméter tölgyrönk?

G.G. – Ez nagyon változó. Mi még szerencsések vagyunk, de hallottam, hogy a Dunántúlon 30 százalékkal esett vissza a tölgyrönk ára.

ErFa Hír – Itt mennyi volt a legmagasabb elért ár?

G.G. – 117 ezer forint köbméterenként. Ez sajna csak egy rönk, ebből nem tudunk nagy mennyiséget kínálni.

ErFa Hír – Mennyi az éves fakitermelés a két itteni erdészetről?

G.G. – Mintegy 16-17 ezer köbméter.

ErFa Hír – Kikkel végeztetik a felújítást, ápolást, kitermelést?

G.G. – Három fizikai dolgozónk van, egy udvari munkás és két rakodókezelő... A kézi munkákat elsősorban közfoglalkoztatottakkal, a gépi munkát és a kitermelést pedig vállalkozókkal.

ErFa Hír – Vegyszert használnak?

G.G. – Igen. Van egy kiváló erdőmérnök-növényvédelmi szakmérnök kollégánk, aki kitűnő mixeket állít össze.

Gyakorlatilag erre alapozzuk a munkánkat.

ErFa Hír – A glifozát a bálványfa „réme”, Önöknek a bálványfa mennyiben jelent gondot?

G.G. – Szerencsére nincs sok. Nagyobb gondot okoz a zöldjuhar. Ennek nincs szelektív vegyszere, jól sarjadzik és jó a növedéke.

ErFa Hír – A tölgy célállományok területének növelése feladat?

G.G. – Ez érdekes kérdés. Tíz évvel ezelőtt még az erdőtervek nem engedélyezték az akácok és nemes nyarak ugyanezekkel való fölüjtését. Ma már a Natura 2000 területeken maradhatnak ezek a fajok, mert a természetességi besorolás nem romlik...

ErFa Hír – Milyen kapcsolatot ápolnak az erdőtervezőkkel, felügyelőkkel?

G.G. – Mostanában szorosabb a kapcsolatunk, mert most értek ide a tervezők. Ma már körzeteket terveznek, ezért két külön üzemtervi ciklusba tartozunk. Segítjük a munkájukat, mert ők is csúsznak rendesen, mint mindenütt. A felügyelőkkel elég jól megvagyunk, mert gazdálkodóbarát.

ErFa Hír – És a nemzeti park?

G.G. – Sokan panaszkodnak, de a mi tájegységvezetőnk korrekt szakember, nem könnyű vele megállapodni, de ha sikerül, akkor tartja magát ahhoz. A fahasználati módokban vannak vitáink a védett területeken, de a kétszáz hektárt el lehet viselni.

ErFa Hír – Mi a helyzet a folyamatos erdőborítással?

G.G. – A jogalkotók az Alföld esetében az arányt lejjebb vették – nagyon helyesen. Ennek próbálunk eleget tenni, ami nem egyszerű. A folyamatos erdőborítás ott valósítható meg, ahol megfelelő mennyiségű csapadék. A hegyvidéki erdészeteknél látni jó példákat. Itt nálunk, ha a bontás után tavasszal megjelenik az újulat, mindenki örül, ám jön a nyár és őszre eltűnik. Az öreg erdő elvesz minden vizet az újulat elől, ha nincs elegendő csapadék.

ErFa Hír – A mályvádi ökológiai vízpótlás hosszú távon működik?

G.G. – Igen, de vannak új ötleteink, amelyekhez várjuk a megfelelő pályázati lehetőségeket. Szeretnénk a csatornák hosszát megnövelni és többet összekötni, hogy jobban be legyen hálózva a terület.

ErFa Hír – Vadászik?

G.G. – Van fegyverem, szoktam vadászni, de nem vagyok szenvedélyes vadász. Vadgazdálkodási tevékenységet is folytatunk, tehát ennek egy része rám is hárul.

ErFa Hír – Vadkár van?

G.G. – Nincs, mert minden be van kerítve a nagy vadlétszám miatt.

ErFa Hír – Dám?

G.G. – Igen. Kedvencem a dám, mert jól lehet vele gazdálkodni. Szerethető, jó vadfaj, jól viseli a gazdálkodási beavatkozásokat. Ugyanakkor óriási károkat képes okozni, ezért elképzelhetetlen az erdősítés kerítés nélkül. Senki nem szereti a kerítést, én sem.

Nagy László – Zétényi Zoltán

Kik azok a „helyben sommások”?

Hajdú Imre Decrett József-díjas erdősztechnikus, nyugalmazott kerületvezető

ErFa Híradó – Hogyan került az erdő és az erdészet közelébe?

Hajdú Imre – Szeghalmon születtem 1940. április 11-én. Édesapám aranykalászos mezőgazdász volt. Hároméves koromban meghalt az édesapánk. Én voltam a legkisebb az öt testvér között, akik árván maradtunk. A tanya körül volt legelő, mező és erdő is. A bátyáim cipész, gépész, mezőgazdász lettek, én meg erdész akartam lenni. Télen benn laktunk Szeghalmon, nyáron meg kinn a tanyán a jószágokkal. A háborúban a tanya előtti mezőt lefoglalták repülőternek, és kilaoltattak. Később a szeghalmi házunkat

meg lefoglalták az oroszok, de megengedték, hogy egy szobában lakhassunk. A lovainkat elvitték.

Már negyedikes koromban mentem dolgozni, sarabolni a vasúthoz. Később meg az állami gazdaságnál dolgoztam. Ott hagytam a nyolcadik osztályt, és elmentem dolgozni. Azt mondtam, hogy '39-ben születtem... Később esti tagozaton végeztem el. Tanulni később is lehet, de megélni meg kellett. Papír szerint '55. december 2-től dolgoztam az erdészetről. Két kerület volt Szeghalmon, a Várhelyi Erdészkerület, meg a Fokközi Csemetekert és Gyümölcsös.

Amikor odakerültem, egy csodálatos erdész volt ott, Führer Károlynak nevezték. Később Antal József jött helyette. Azzal kezdtük, hogy meg kellett tanulni a magot gyűjteni, tárolni, vetni, csemetét nevelni és erdősíteni. Szeghalomnak azon a vidékén azóta megháromszorozódott az erdő területe. Az volt a jelszó, hogy azokat a földeket, amelyek mezőgazdasági művelésre nem alkalmasak, be kell erdősíteni.

Akkor jött az állami gazdaságok erdősítési kampánya. Engem, mint gyakornokot beosztottak a Károlyderéki Állami Gazdasághoz, és Dévaványáig csodálatos erdőket hoztam létre. Ezután a Nagykunsági Állami Gazdasághoz kerültem Ecseghalvára, de több gazdaságnál dolgoztam, meg végeztem útfásítást is.

Akkor olyan túljelentkezés volt az erdészetre, hogy inkább a kertészetre mentem volna, de ott is az volt. Végül jelentkeztem a szegedi technikumba. Föl is vettem. Megörültem, de korán, mert közölték velem, hogy bevisznek 27 hónapra katonának. Elmentem Sárvárra szakmunkásképzőbe, ahol bentlakásos voltam. Csodálatos tanáraink voltak. Később a technikumban minden játszani könnyedséggel ment. Kitűnően végeztem a szakmunkásvizsgát. Csak elvittek katonának. Amikor leszereltem, mondtam, megyek a technikumba. Mondták, hohó, két év eltelt, újra kell felvételizni. Végül levelezőre iratkoztam be. Szégyen, nem szégyen, minden évben meghúztak egy-egy tantárgyból. Jogosan. Napi tíz órát dolgoztunk, nyáron 12-öt. Január 1-től tartott az év december 31-ig.

Amikor leszereltem, egy kolléga elment és átvett a Vésztői Kerületet. '63-ban becsöppentem a nagy tanyaerdősítésbe. Közben volt két hatalmas árvíz is. '65-ben házasságot kötöttem, de épp' akkor volt a gyönyörű szlavón tölgyesben a cserkéreg termelés, menni kellett dolgozni, elmaradt a nászút. '73-ban akkora árvíz volt, hogy a nyiladékon jöttünk a rocsóval, és a tetőterazon kötöttünk ki. Akkor már harmadszor költöztem árvíz miatt. Egy Zetorral akartam menteni, ami menthető, de egy rendőr visszazavart, nem engedett, mondván ne keltsek pánikot. Három óra múlva ugyanő jött, hogy azonnal menni kell.

Később bekerültem az erdészethez munkaügyesnek. '82 májusában átvettam a fácántelepet. Évente – február 4-től áprilisig – kikeltettünk százezer tyúktojást a baromfikeltetőnek. Gergely-féle elektromos keltetőgépeink voltak, tyúktojásból

tízezer, fácántojásból tizennégyezer fért bele. Áprilistól az összegyűlt fácántojást keltettük. A legjobb évben 120 ezer fácántojást keltettünk ki. Ezekből az első kétezeret betettük a nevelőházba, két hét után kítettük őket elvadításra. A többi napos fácánt értékesítettük. A többi fácánkerttel csináltuk a vérfrissítést. Előfordult, hogy a nevelőből szaladtak az asszonyok, nagy baj van, üveges a szeme a fácánoknak, pusztulnak. Reggelre mind elhullott. Küldtük a tápmintát, meg a tetemeteket is Pestre, vizsgálatra, és kiderült, hogy toxikus, gombás volt a tápban a gabona. Ez a hatezer elhullás akkora veszteség volt, hogy a gabonaforgalmi, ahonnan a tápot kaptuk, kárpótolt bennünket – csak ne legyen belőle ügy.

Vésztőn zömmel Szeghalomról jöttek a munkások. Voltak, akik ültettek, az erdőt nevelték, végezték a tisztítást, és külön, akik a csemetekertben dolgoztak, de mindig volt munka. Amikor átkerültem Törökderőre, akkor Sarkadról volt tíz leány-munkacsapat. Augusztustól, a repaszezontól télen a cukorgyár alkalmazta őket, amikor tavasszal indult az erdősítés, jöttek hozzánk. Ők voltak a helyben sommások. A favágáshoz voltak külön férfi munkacsapatok.

'55-től '63-ig tartott az erdősítés aranykora. Akkoriban Békés megyében az erdősültség 2 százalék körül volt, most meg már fenn vagyunk 4 százaléknál. A mi tanyánkat is akácerdő vette körül, ott voltak a méhek a 3-4 kaptárban. Mondom is a gyerekeknek, ha a méhek elpusztulnak, mi következünk.

Amikor még Vésztőn voltam, fölültettek egy Csepel teherautóra, megpakoltuk csemetével, és indulás, terítettem a csemetét mindenfelé.

A köztes művelés úgy ment, hogy minden állandó dolgozónak járt egy vagy két hold illetményföld. A gyönyörűen kituskózott földbe belement a vetemény, ha volt bő makktermés, akkor beerdősítettük, közzé ment a kukorica vagy a dinnye. A bérlet annyi volt, hogy a csemetét tisztán kellett tartani.

Akkoriban április 4-én volt az első ünnep, aztán jött május elseje, augusztus huszadikán, a kenyér ünnepén a cukorgyári presszóban rendeztünk ünnepséget, végül november hetediké. Engem akkoriban megválasztottak szakszervezeti titkárnak. Nyugdíjba ment a szakszervezeti titkár. Nem kellett lasszóval fogni az embereket, mert sok mindent adott a szakszervezet. A rendszerváltással a

szakszervezet megszűnt, jelenleg nincs. Mindenki vállalkozó lett.

Egyik alkalommal nekem kellett megírnom és elmondanom az ünnepi beszédet. A kolléganőmnek diktáltam a szöveget, és közben viccelődve mondtam, hogy Lenin elvtárs jól elb... Ő meg beírta. Az ünnepségen én meg fölolvastam. Szerencsére csak jót mulattunk rajta. Ezek az ünnepségek meg gyűlések akkoriban inkább termelési értekezletek voltak. Amikor a fácántelepre kerültem, ott nem volt szocialista brigád. Kihirdettem: Asszonyok, szocialista brigád lesz, mozijegy, meg minden. Írtuk a brigádnaplót. Egyik november hetedikén, szombaton kezdtük a bulit, de voltak, akik még vasárnap estére sem józanodtak ki. Ezeket az egyszerű embereket nem érdekli a politika, nekik az a feladatuk, hogy dolgozzanak, és becsülik meg őket. Amikor a Decrett-díjat kaptam, azt mondtam a riporternek, hogy ezt én csak jelképesen kaptam, hanem az a sok dolgozó kezű munkásember, lányok, asszonyok, akik úgy vigyáztak a csemetére, mint a két szemükre.

Vadásztattam én itt Brezsnyev meg Kádár urat is. Apróvadra jöttek kétszer. Általában pénteken érkeztek meg, de előtte már megjött a kormányórság. Tízkor már takarodó volt, le a kalappal, ahogy viselkedtek. A legnagyobb teríték Sarkadnál 1260 darab volt, tíz puskától.

Nagy családban éltünk, működött a családi segítség. Ha zörrentünk is, egy óra múlva el kellett felejtünk, mert tudni kellett megbocsájtani is. Amikor itt még úttörőtábor volt, már akkor megkértek, hogy Imre bácsi, gyere, beszélj egy kicsit a gyerekeknek. Ezek a gyerekek nekem hálásak voltak, Békéscsabán is messziről köszöntöttek. A legjobban az óvodásokat meg az alsósokat szeretem. Nem kell nagyobb ajándék, mint amikor mosolygós szemmel mennek el.

A gyerekekkel éjszakai túrával kezdünk, csak nálam van zseblámpa. Megmutatom nekik, hogy mi a fényszennyezés. Én minden légzőgyökeret ismerek, tudom, hol kell vigyázni. Közben nézzük a szentjánosbogarakat, hallgatjuk a fülemülét. Elmondom nekik, hogy miért szükséges a sötétben alvás, a „Nyolc óra munka, nyolc óra pihenés, nyolc óra szórakozás.” Az egész világ ki van világítva.

'99-ben kerültem ide, amikor Puskás Lajos megszerezte ezt a helyet, akkor mértük ki. 2000-ben épült meg ez a lakás, én azóta, itt vagyok.

Búcsúzóul pedig megköstöltük az ezerjő gyógyteát.

N.L. – Z.Z.

„Mindig az embert nézem, aki velem szemben áll”

Beszélgetés

dr. Vidóczi Henriett
erdőművelési ágazatvezetővel

A Somogy megyei Iharosberényben vagyunk, az idő nem kegyes hozzánk, kitartóan esik az eső. Dr. Vidóczi Henriett erdőművelési ágazatvezető viszont örül neki, már nagyon várták, aszályos volt a tavasz. A talaj mohón szívja magába az égi áldást, boldogan húzzák ki magukat a zseme levelek, felfrissül az erdő. Jellegzetes, finom illatát beszívjuk, gyönyörködünk a látványban. A sáros, vizes talaj nem lehet akadálya, hogy felkeressük a sudár, 139 éves büszkeségüket. Tisztelettel nézzük a famutatószálemet. Az 1880-ban, az erdőbe ültetett duglászfenyő számára kedvező volt a klíma és a völgyben kapott elég nedvességet. Dr. Pósfai György természetudós, mikrobiológus, aki bevezette a dendrománia szót, lézeresen megmérte. Honlapján 3200 fa adata szerepel: <http://www.dendromania.hu>. A mérést Lajkó Bendegúz famászó bajnok mérőszalaggal ellenőrizte, felmászva rá. Így kimondták, hogy 51,65 m magasságával Magyarország legmagasabb fája. Nem hivatalos forrás híre, hogy a zempléni újhuta fenyők 55-56 méteres magasságukkal le akarják taszítani a trónról, de az iharosberényi duglászfenyők ezzel mit sem törődnek, nem hivatkoznak, továbbra is csodálatra méltón szolgálják a környezetet, oxigént termelve. Csak az ember verseng.

ErFa Híradó – Látszik rajtad a szenvedélyes természetszeretet.

V. H. – Aki ezt nem szereti, az képtelen lenne egy életet eltölteni ezen a pályán.

Élvezetesen mesél, szereti a történelmet is: ahol most állunk, ott várak, erdők voltak, most magról kelt erdő. Heni varázslatossá tudja tenni a csoportok számára is a terepbejárást az előadásmódjával, így a látogató tökéletesen bele tud helyezkedni az idő és tér dimenziójába. Úgy tartja, hogy a megye legszebb területén dolgozik, ami szerencsére nagyon jó adottságokkal is rendelkezik. Így lehet átérezni igazán, hogy az erdész alkot, 100 évre előre tervez, nem mindegy, mit hagy maga után. Felemelő érzés megtapasztalni a munka eredményét, hogy az az utókort

szolgálja. Az első felújítása már kiteljesedett. Jó látni.

ErFa Hír – Milyen terepi vezetéseket szoktál tartani?

V. H. – Az erdészeti ágazat nagy hangsúlyt fektet a hazai és külföldi vendégek fogadására. Iskolások és szakiskolások jönnek, de egyéb csoportos érdeklődők is vannak. Gyakran készítem elő a szakmai rendezvényeket, néha oktatást, illetve előadásokat is tartok. Diplomaterveket, és doktori disszertációkat is többször bíráltam. Fontos a jó kommunikáció, hogy láttassuk magunkat, értékeinket, eredményeinket.

ErFa Hír – Belecseppentél, megke-restek és nem tudtál nemet mondani, vagy csak azt találja meg az izgalmas feladat, aki vonzza magához?

V. H. – Is-is. Legtöbbször, amikor felvetődött bennem egy kérdés, érdekes módon hamarosan szembe jött velem egy felkérés, egy jó alkalom, hogy szervezett körülmények között találhassam meg a megoldást. Így nem egyedül kellett végigmenni az úton, hanem segítőkkel összefogva oldottunk meg problémákat.

ErFa Hír – Hogyan kerültél a pályára?

V. H. – Kaposváron születtem, a budapesti Patrona Hungariae Gimnáziumban szereztem érettségit.

ErFa Hír – A szülőktől való elszakadás megkeményített?

V. H. – Egyáltalán nem. Akkor már a katolikus lánygimnáziumban volt a

testvérem is, nem voltam egyedül. Nagyon szép emlékeket őrzök a diák évekből. Támogató légkör volt, igazi védettséget adott és jó alapot az élethez. Különleges atmoszférájú, ahol otthonosan, nagycsaládként élt együtt a gimnáziumi kollégista a pedagógusokkal, művészekkel és szerzetesekkel.

ErFa Hír – Az említett iskola azon az érényén túl, hogy a valós életre igyekszik nevelni egy speciális tantervvel, széles skálán fejleszti a művészetekkel való kapcsolatot. De gondolom, nem onnan jött az ihlet az erdész felé. Hogyan kezdte el érdeklődni a szakma iránt? A nők körében ez még mindig ritka választás.

V. H. – Az édesapám fiatalon az erdészeti ágazatban dolgozott, de sajnos nem volt lehetősége felsőfokú iskolát végezni, csak középfokú, ahol viszont országos első helyezést ért el: a szakma kiváló tanulója lett 1965-ben. Zalai emberként szerette az erdőt, szeretett az erdőn dolgozni, szívvel-lélekkel tette a dolgát, bevont bennünket is az erdőjárásba. Már ott megszerettem, és észrevétlenül kapcsolatba kerültem a férfiasnak nevezett életmóddal.

ErFa Hír – Nem látszol férfiasnak! Az önéletrajzodból tudhatom az életkorod, de letagadhatnád. Mosolygós, égszín-kék szemed, finom vonásaid és beszéded, segítőkészséged alapján szociális ágazatban is dolgozhatnál.

V. H. – Igen, igyekszem a dolgozóknak minden pozitív hozadékot adó lehetőséget megteremteni.

ErFa Hír – Mikor döntötted el, hogy erdész leszel?

V. H. – Az érettségi után a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára mentem, 1996-ban diplomáztam.

ErFa Hír – Ott maradtál és summa cum laude minősítéssel doktorrá avattak 2005-ben. Nagyon akartál bizonyítani? Talán éppen édesapádnak?

V. H. – A gyerek mindig igyekszik megfelelni a szüleinek, a természet szeretetében is szerepe lehetett az édesapámnak, de az egyetemre már saját döntésből jelentkeztem.

ErFa Hír – Elmondanád nagy lépésekben, milyen utat jártál be idáig?

V. H. – „A szelídgesztenye kéregrákja a Soproni-hegységben” értekezésem védése erdészeti és vadgazdálkodási

tudományok szakterületen az aktualitása miatt is nagy érdeklődésre tartott számot. Azóta is sokan megkeresnek, hogy próbáljam meggyógyítani a gesztenyefáikat, illetve az erdészet területén belül is végeztünk többféle vizsgálatot és biológiai kezelést a betegség terjedésének mérséklésére. A SEFAG-hoz kerültem, az Iharosi Erdészethnél erdőművelési ágazatvezetői munkakörbe. Dolgoztam a Somogyban jellemző cserebogár fajok kártételének mérséklésén. Részt vettem kutatás-fejlesztési tevékenységben, az erdővédelemben felmerülő gondok megoldásán. Nem lehet figyelmen kívül hagyni a szaporodó aszályos éveket. Csökken a fák ellenálló képessége, meg kell oldani a vízgazdálkodási problémákat. A változásokkal újabb kórokozók jelennek meg, fel kell készülnünk a kivédésükre. Az erdőművelési tevékenység mellett időszakosan elláttam a vadgazdálkodási ágazat irányítását is. Igyekeztem megfelelő infrastruktúrát szorgalmazni az erdőlátogatók számára. Szívesen karoltam fel az Ágneslaki Arborétum ügyét.

Tagja vagyok az MTA Pécsi Erdészeti Bizottságának is, ahol a régiónkenti kerekasztal-beszélgetések jó alkalmat adnak arra, hogy mindenki gátak nélkül tárja fel a véleményét, új gondolatait, megoldási javaslatait. Komoly projektek kiindulópontja lehet egy ilyen társalgás.

Fontosnak tartom a környezetvédelmet is. Nem a turista a legnagyobb gond, ahogyan azt hiszik a szó hallatán, mert ők még a papírzsebkendőt, üres palackot is a hátizsákjukban hazaviszik, hanem azok ellen kell intézkedni, akik zsákkal hordják a szemetet az erdőbe. Az átvételi helyeket kellene úgy fejleszteni, hogy érdemes legyen odavinni és ne eldobni.

ErFa Hír – Az út mentén benézve az erdőbe, zöld dobozok vannak a fára szerelve. Mi ez?

V. H. – Régebben nagyon nehézkes volt a védőkerítések árammal való ellátása, ezért kerestem a takarékosabb, de főleg az erdészeink számára kényelmesebb megoldást. Így találtam rá a napenergiával működő akkumulátorokra, ami addig nem volt bevett használati módszer.

ErFa Hír – Hogyan lehet még a sok feladatod mellett számos publikációd, több előadásod is?

V. H. – Egyik téma hozta a másikat, egybefonódtak, többen dolgoztunk ezeken. Valóban nem egyszerű a munka, és család mellett tudományos témákkal is foglalkozni, de nekem ez a kihívás

megújulást is adott. A kreativitást gyakorlással lehet fejleszteni.

ErFa Hír – Otthon is agyalsz a munkán, vagy ki tudsz kapcsolni, mikor hazaindulsz?

V. H. – Ez egy beállítottság, munkaidőn túl is gondolkodom szakmai dolgokon.

Barátságos kis erdészházba érkezünk, a falon a hatalmas festmény a téli erdővel és vaddisznókkal autentikus erdei hangulatot teremt. Spingár László kerületvezető erdész kedveskedett, befűtött, mert éjszánként lehül a levegő a kisházban.

ErFa Hír – Nagyon jó kapcsolatod lehet a kollégákkal, ha ilyen előzékenyek veled. – Nevetnek. Neki nagy szerencséje van, mert úgy érkezett kezdőként ide, hogy szívesen fogadták. A szakmában is pártfogolták, mosolyogva mondja, hogy olyannyira, hogy később férjhez is ment egy erdőmérnökhöz és a kislányuk most 12 éves.

Beosztottjára, Lacira nézek: – Nem fogadták idegenkedve a dolgozók, hogy egy fiatal nő fog ezután dirigálni?

Spingár László – Jaj, Henike nem dirigált, szerény volt, bár kemény.

ErFa Hír – Nem létezik, hogy kemény! – tiltakozom, mert egy nagyon halk szavú, kedves, előzékeny embert ismertem meg a személyében.

S. L. – Nem erőszakosan, hanem kölcsönös egyeztetés után megbeszélte velünk a feladatokat, be is bizonyította elképzeléseinek a helyességét, és mi elfogadtuk a döntéseit. Határozott volt és következetes. Végül mindig feszültség nélkül vitte keresztül a szándékát – mondja Laci és szemében látszik az elismerés.

ErFa Hír – Egy vezetőnek jó érzés, ha a beosztottjai büszkék rá.

V. H. – Jólesik és meg is becsülöm a kollégákkal való jó kapcsolatunkat. Azért nem erőből irányítottam már annak idején sem, mert úgy gondoltam, hogy tanulni attól lehet, aki tud. Függetlenül attól, hogy igazgató vagy beosztott. Aki évekig itt dolgozott, csak az tudja elmondani nekem a megoldandó problémákat, meg kell hallgatni a tapasztalataikat, elismerni a munkájukat. Csak velük együttműködve lehet hatékonyan fejlődni.

ErFa Hír – Mit tartasz a legnagyobb szakmai sikerednek?

V. H. – Talán azt, hogy a felújított, szépen alakuló fiatalosok mellett az erdő javát szolgálva – azt az első helyre téve – a 20 éves munkám alatt fenn tudtam/tudtuk tartani a tartamos erdőgazdálkodást az erdészetünk területén.

ErFa Hír – 2018 októberében **Miniszeri Elismerő Oklevelet** kaptál az erdészeti növényvédelem területén, különösen a cserebogár fajok elleni eredményes munkádért, az erdőtelepítésben és felújításban végzett kiváló tevékenységedért. Az elismeréshez csatolt bemutatásodban a vezetői attitűdödöt is dicsérték. Fontosnak tartod?

V. H. – Az autokrata vezetők elzárják maguk elől a támogatást, a segítséget.

ErFa Hír – A fotón a kitüntetetteknek csak harmada nő. Vajon miért?

V. H. – Ennek fő oka, hogy a szakmában még ma is a férfiak vannak többségben, így a statisztikai számok alapján is kevesebb nő tud kiemelkedő eredményeket elérni. A másik oka viszont az lehet, hogy a nők a családalapítás után megosztják az erőiket a család és a munka között, így nem harcolnak a szakmai sikereket adó, de sok többletmunkát kívánó feladatokért. Nekem szerencsém van, mert a párom nemcsak a kezdéskor biztatott és támogatott, hanem később a családi életünkben, a gyereknevelésben is kifejezetten sokat segített. Nem is tudom, hogy e nélkül is bevállaltam volna-e a sok kutatómunkát és egyéb társadalmi feladatokat.

ErFa Hír – Hogyan reagáltak a női munkatársaid a sikereidre? Nem néznek ferde szemmel, hogy nekik ez nem adatott meg?

V. H. – Nagyon kevesen vagyunk női erdőmérnökök és nem vagyunk szoros kapcsolatban, nem kapok kritikát felőlük.

ErFa Hír – A lehetőség bárki számára adott, de el kell fogadnunk, hogy nem rendelkezik mindenki ugyanolyan munkatempóval, teherbírással. Gondolom, nagy elszántság kell ahhoz, hogy a fárasztó napi munka után még legyen ambíció a tudományt szolgálni. A kitartás alapfeltétel. Tapasztaltál-e irigységet a kitüntetés miatt a férfiak felől? Ők alapvetően kedvelik a versenyt és persze, győzni szeretnek.

V. H. – Szerencsére engem a cégtől támogattak, hármunkat terjesztettek fel, a minisztérium választása rám esett. Azt gondolom, az irigység nem női-férfi tulajdonság, hanem emberi jellem kérdése.

ErFa Hír – A tudományos kutató-nőknek évente van külön elismerése. Szerinted kellene erdésznőknek is külön díjazás?

V. H. – A nőknek nehezebb az életformájuk, ezt nem is lehet tagadni. Akinek nincs segítsége a házimunkában, annak nagy erőfeszítéseket kell tennie. Közben

ugyanazt a minőséget, eredményt kell letennie az asztalra, mint egy férfi kollégának. Nem a szakmai külön elismerést látom megoldásnak, hanem a családok támogatottságát, hogy kevesebb teher legyen a nők és az anyák vállán. Akkor szívesebben vállalnának társadalmi szerepet és magasabb funkciókat a munkahelyeken. Reméljük, eléri céljukat a családtagok támogatási kezdeményezések.

ErFa Hír – Hallottam már olyat, hogy azonos képességekkel rendelkező munkatársak közül a férfit választották. Az indoklás szerint azért, mert a nőknek más dolguk van. És olyat is, amikor egy pozíciót akartak betölteni, és a férfi vezető azt mondta, hogy szakmailag jó, de hát ő nő.

V. H. – Én is hallottam már hasonlót, épp ezért kellene küzdeni ellene, hogy a lányainkkal ilyen már ne fordulhasson elő. Nagyon nehéz megélni, ha egy ilyen helyzetben a nő magára marad.

ErFa Hír – Az Európai Bizottság felmérése szerint a magyar nők 51 nappal többet dolgoznak ugyanazért a fizetésért, amiért a férfiak. Az sem vigasz, hogy ezzel az eredménnyel a mezőny közepén vagyunk. Amíg a nő a nyugdíjig eljut, ez a különbség egyre nő. Mégsem

tudatosul társadalmi szinten. Minél magasabb a pozíció, annál kevesebb nő kap kinevezést.

V. H. – Amíg a legfelsőbb irányítás számára ez nem lesz fontos kérdés, addig nem is fog elmozdulni semmi.

ErFa Hír – Szerinted más lehet egy kisebb szervezet, egy nagyobb egység, vagy akár ország élete, sorsa, ha több nő szava dönt benne? Így van az északi országokban, de említhetjük Angliát, Németországot, Horvátországot és még sorolhatnánk.

V. H. – Nem az dönt kizárólag, hogy nő vagy férfi vezeti az országot, de igenis fontos, hogy a vezetők figyelembe vegyék a nők helyzetét, véleményét, gondolatait. Csak akkor lehet élehető hazát teremteni, mert a nők fontos szerepet töltenek be a családok életében.

ErFa Hír – Éppen olvastam egy tanulmányt, hogy bármennyire is azt gondoljuk, hogy a családokon belül a döntés a férfiak kezében van, a kimutatás szerint Magyarországon is a vásárlások – még a házvásárlás és az autóvásárlás ügyében is! –, az üdülések, a gyerekek taníttatása, megtakarítások, a családok életében a nők véleménye a döntő. És a társadalom a családok összességé.

V. H. – Az első főnököm olyan férfi volt, aki soha nem tett különbséget a munkatársak között, nem érezte, viszont rendelkezett a tulajdonságokkal, hogy rendkívül igazságosan mérte fel a teljesítményeket. Követendő példának látom.

ErFa Hír – Mint vezető, érzékeled, hogy a nemek más tulajdonságokkal rendelkeznek? Állítólag még a humorérzékünk is más. A férfiak a jobb agyféltekét stimuláló viccen nevetnek, a nők pedig a bal agyféltekére hatót kedvelik. A humor alkalmazását mégis a környezeti elvárások, a szokások határozzák meg. A férfiak szeretnek hódítani a poénokkal, míg a nők szívesen nevetnek rajta, ők a befogadók.

V. H. – Igen, én is így látom, vannak általánosan eltérő viselkedési, reakálási formák a nemek között, de ez nem azt jelenti, hogy külön sémáim lennének a vezetésben. Az biztos, hogy fontos, hogy felismerjem az általános és a személyes viselkedési vonásokat. Mindig az embert nézem, aki velem szemben áll, az ő érzékenységét és reakcióit, ahhoz választok irányítási módszert. Nem könnyű feladat, de hosszú távon kifizetődik a befektetett energia.

Branner Lászlóné

Arany-, ezüst- és bronzérem Jedlnia-Letniskóban

Kitűnő sakkeredmények Lengyelországban

Az idén a Lengyelországi Erdészeti Szakszervezet 2019. április 24–27. között Jedlnia-Letnisko település külterületén, egy remekül felszerelt erdei hotelban rendezte meg a XXVII. Lengyelországi Erdészek Nemzetközi Sakkbajnokságát, melyet magyar és román versenyzők részvétele tett nemzetközivé.

Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetét három fő képviselte. Csapatunkat a Zalaerdő Zrt. részéről Németh József az 5. számú Zalaegerszegi Erdészet kerületvezető erdésze, Papp Nándor, a Központ nyugalmazott építési előadója, valamint Nagy László, a Központ gondnoka, aki egyúttal a gépkocsit vezette, képviselte.

A 11 fordulós versenyen 51 versenyző vett részt. Az egyéni versenyt 9,5 ponttal, első alkalommal Viorel Dumitru-Stelica román versenyző nyerte. Németh József 9 ponttal a második, Papp Nándor 8,5 ponttal a harmadik helyen végzett. Nagy László élete első versenyén 3,5 ponttal helytállt.

Eredményhirdetés

A csapatversenyt ritkán előforduló nagy fölényrel 17,5 ponttal megnyertük, a 16 pontos román, valamint a 14,5 pontos Wrocław-i csapat előtt.

A 24-én este tartott snell versenyt sajnos pár perccel lekéstük, így ott nem indultunk.

Péntek délután a verseny befejezését követően ezúttal a lengyel reneszánsz egyik legnagyobb írójának, Jan Kochanowskinak életét bemutató, a nemesi kúriában kialakított múzeumot, valamint egy jól kiépített, közkedvelt kirándulóközpontot tekintettünk meg. A kirándulóközpont közelében a látnivaló leginkább a Kaszó melletti Baláta tóhoz hasonlítható.

A vendéglátás a szokott magas színvonalú volt, a vendéglátók, élükön Jarosław Szalata elnök úrral, mindent elkövettek, hogy kiválóan érezzük magunkat.

Szombaton délelőtt a díjátadó után indultunk haza. Az utazáshoz a gépkocsit a Zalaerdő Zrt. biztosította. Nagy Lászlónak köszönet a balesetmentes, biztos kezű vezetésért.

Papp Nándor

Eltemettük Fritsch Ottó erdőmérnököt

Budapesten, a Farkasréti Temetőben, 2019. április 2-án több száz gyászoló kíserte utolsó útjára Fritsch Ottó aranydiplomás erdőmérnököt, szakszervezetünk alapító tagját

Harsogó virágözönnel vette körül a természet a szertartásra érkező kollégákat, rokonokat, családtagokat. A koszorúk és virágok elborították az elhunyt fotójával ékesített ravatal előterét. A koporsónál megálltak Fritsch Ottó gyermekei, Éva, Ádám, Ottó, Erika, volt felesége és unokái.

A gyászolók soraiban jelen volt dr. Nagy István agrárminiszter, Zambó Péter állami földekért felelős államtitkár, az Országos Erdészeti Egyesület elnöke, Wisnovszky Károly, a NÉBIH Erdészeti Igazgatóság igazgatója, Klemencsics András, a Pest Megyei Kormányhivatal Erdi Járási Hivatal Földművelésügyi és Erdőgazdálkodási Főosztályának vezetője, Reinitz Gábor, a Pilisi Parkerdő Zrt. nemrég kinevezett vezérigazgatója, Ugron Ákos, a Verga Zrt. vezérigazgatója, Szentpéteri Sándor, az OEE akkori ügyvezető igazgatója, Kolozsvári Ákos, az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete PEB elnöke, Bross Péter, az Országos Magyar Mészárosi Egyesület elnöke, Láng Lajos, a Bócsai Mészárosok Egyesület elnöke.

A szertartás Jakab Béla evangélikus lelkész imájával és igehirdetésével kezdődött.

A kollégák nevében Klemencsics András főosztályvezető emlékezett az elhunytira.

Tisztelt gyászoló család, kollégák, barátok!

Szeretett és tisztelt kollégáinkra emlékezünk: Fritsch Ottó – sokunknak csak Ottó bácsi – az érettségi után, az 50-es években kényszerűen erdei munkásként, favágóként kezdte erdészeti pályafutását. Munkája és gyarapodó családja fenntartása mellett először erdésztechnikusi képzettséget szerzett, 1967-ben pedig erdőmérnöki oklevelet Sopronban.

Oklevelének megszerzése után erdőfelügyelői és erdőrendezői munkakörökben dolgozott. Felügyelői feladatkörének ellátása, a szakszerű erdőművelés követelményeinek betartása fölötti örökös, kényes feladatot jelentett számára azokban az időkben, a Budai-hegység és

környékének erdeiben, amelyek kiemelt, protokoll vadászterületek voltak.

Egész szakmai pályafutása a Budai környéki erdőkhez és a Dunazug-hegység erdőihez kapcsolódott. 1956-tól 1961-ig a Budakeszi Kísérleti Erdészethoz az Erdészeti Tudományos Intézet kísérleti munkáiban működött közre, kiemelkedően a Budakeszi Arborétum létrehozásában. Hosszú, tartalmas életéből kétharmad száz évet töltött az erdővel szoros kapcsolatban.

Fritsch Ottó örök kíváncsi, életszerető, életstílus, valóságkereső, gyakorlati ember volt, aki a feladattól, a lehetetlennek tűnő helyzetektől soha nem hátrált meg. A nemes célt – ami az egyes emberen túl mutat –, mindig győzelemre akarta vinni. Ehhez számtalan árnyalt eszközt tudott alkalmazni: határozottságot, nyíltságot, humort, taktikát, didaktikát, makacsságot, szerénységet, akár hallgatást..., de mindig tiszteletet.

A szabályokat a szabályok szellemében alkalmazta, nem a szabályokat szolgálta. Élete sikereiben és próbáiban szerzett tapasztalatait mindig a nemes cél szolgálata szempontjából értékelte és hasznosította. Életében nagyokat fordult a világ, ő értékrendjében szilárd, meggyőződésében meggingathatatlan, szívében tiszta maradt.

Fritsch Ottó szerette az erdőt, tisztelte, szolgálta az utolsó pillanatig. Tudta és alkalmazta az alaptörvényt az erdővel kapcsolatban is, hogy ha elveszünk tőle, akkor vissza is kell adni, ha hosszú távon akarunk kapni tőle, segítenünk, gondoznunk kell. Tapasztalta a természet csodáját, a megújuló képességét, amiben mindig

bízott. A felügyelete, gyámsága alatt álló területen a szükséges mértékű gondozást követelte meg az erdővel kapcsolatban.

Sokat tudott az erdőről, tudását nem csak könyvekből szerezte. Megszerzett tudását jó szándékkal és minden alkalmat megragadva adta át a fiatalabb kollégáknak. Kifogyhatatlan volt történelmi, szakmai epizódokból, történetekből, amik közül soknak már csak egyedüli kortársa volt. Ezeknek megosztását is feladatának érezte. Az Országos Erdészeti Egyesület vándorgyűlései, a Pilisi Parkerdő évente megrendezett jelölőversenyei elképzelhetetlenek voltak nélküle. Nyugdíjba vonulása után is az utolsó pillanatig rendszeres résztvevője volt az erdőfelügyeleti értekezleteknek, figyelt, jegyzőkönyvet vezetett, de a parttalanná váló technikai témáknál már el-elbóbiskolt.

Pályafutásának két jellemző kísérő tevékenysége volt: az egyik a méhészkedés, a másik a sport. A méhészkedéssel nemcsak eredményesen, hanem tudományos igényességgel is foglalkozott. Kiemelkedő műve az „Erdi méhlegelő” című kötete. Rendszeres résztvevője a méhészeti világkongresszusoknak.

Sport terén, különböző hazai és nemzetközi versenyeken előkelő, érmes helyezéseket ért el, középtáv- és gátfutó volt. Az Országos Erdészeti és Faipari Sportnapok éves rendezvényének kezdeményezője volt.

Régi, aktív tagja volt az Országos Erdészeti Egyesületnek is. Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének alapító tagjai közé tartozott, munkájáért többször kapott elismerést. Szakmai munkásságát is több kitüntetéssel ismerték el:

Erdészeti Kiváló Dolgozója kitüntetését kapott 1972-ben, 1996-ban „Ember az Erdőért” emlékérmét vehetett át, 2007-ben az Országos Erdészeti Egyesület Elismerő Oklevelével tüntették ki, 2012 decemberében a vidékfejlesztési miniszter az „Életfaplakett” ezüst fokozatát adományozta Fritsch Ottó okleveles erdőmérnök, nyugalmazott erdőfelügyelőnek. 2017-ben a Soproni Egyetem aranydiplomáját vehette át.

Nemes Tölgyfa volt, sok vihart kiállt, bő termést hozott. Isten hozzád... Nyugodj békében!

A hazai méhésztársadalom nevében Bross Péter elnök búcsúzott. Sok-sok közös élményünk közül néhányat, amolyan „Ottó bácsisat” említek: 2-3 havonta ájtott hozzánk, elővette „sajtcéduláit” és elmondta az előző találkozásunk óta eltelt időszak ötleteit, gondolatait. Volt ebben minden – OMME, méhlegelő, barátok-ellenségek, méhek, napi politika, de egy volt a lényeg: nem szólalhattam meg...

Idén, február 2-án somogyi tanyánk mohás, nyirkos lépcsőjén jöttünk lefelé, amikor önkénytelenül nyújtottam kezem segítségül – nem kellett volna. Letorkolt – „több éve járom az erdőt, mint ahány éves vagy, vidd innen a kezed!” Soha sem fogadott el segítséget, senkitől... 2017. Apimondia – Isztambul. Nem tudott akácfa csemetét vinni, mert nem vihette ki az országból. 2018. április, Isztambul – a magyar akácfa csemetét elültették. Nem ismert lehetetlent... 2009-et írtunk, hívott telefonon: „Kész a könyvem!” Hangja nem olyan volt, mint a megszokott – elérékenyült volt. Szemében dicsőség csillogott, amikor kezembe adta. Élete egyik nagy vágyát teljesítette – marandót alkotott sokunknak.

Apropó, alkotás. Korát figyelmen kívül hagyva, teli volt tervekkel. Igen, még 87 évesen is állandóan tervezett, a jövő tenni-valói jártak a fejében. Következő könyve a hársról szólt volna...

Mivel alkotó, építkező típus volt, ki nem állhatta a negatív, romboló típusú embereket, rendszereket. Gyűlölte az ágazatunk múltjában és jelenében is csak romboló munkát végző személyeket, és gyűlölte a múlt családokat tönkretévő politikai rendszereit. Polgári családjának személyesen átélte kisemmizése, tönkretétele egész életét feldolgozhatatlan teherként kísérte végig. Emberi kitartását, erejét mutatja az, hogy a kitelepített család gyermekeként, a napi élelemért gür-cölő csemetekerti segédből vált diplomás

erdőmérnökké. Életének ezt az ívét sokszor hozta fel példának, amikor a küzdésről, kitartásról és a soha fel nem adásról beszélt.

Karitatív, jótékony tevékenységéről kevesen tudnak, soha nem említette azokat. Pedig lehetőségein belül nagyon sok rászorulóon segített, szegényeken stb. Saját dolgait hátrahagyva előnyben részesítette mások hívó szavát, segélykérését. Nem volt olyan személy, szervezet, aki, ha kért tőle, ő ne adott volna, ne teljesítette volna azt.

Az Apimondia szó hallatán, sok méhésznek rögtön Fritsch Ottó személye „ugrik be”. Szinte egyé vált a rendezvénnyel, mely 1983-ban, Budapesten babonázta meg őt hangulatával. Azóta 17 Apimondia kongresszuson vett részt, ezzel ő lett a legtöbb méhészeti világkiállításon részt vevő magyar méhész. Magyar méhész, hiszen remek, minden részletre kitérő tudósításait így írta alá: Fritsch Ottó, magyar méhész. Magyarságtudata óriási volt! Mind a mai napig sokan őrizük azokat a nemzeti színű szalagokat, amiket a magyar csoport tagjainak osztott ki az Apimondia kongresszusok első napján. „Tűzzétek ki és hordjátok büszkén a kiállítás ideje alatt!” – mondta. Az elmúlt 17 Apimondia egyik fő eseménye volt Ottó bácsi magyar akácfa ültetése.

Az erdészeti szakma mellett a méhészet szeretete kísérte végig életében. A méhekhez kötődő viszonyát, beszélgetéseink során így fogalmazta meg: „Ők maguk tudják, hogy mi a dolguk, mi csak istápoljuk őket, ne pedig irányítsuk! Hidd

el, a természet mindig mindent jobban tud, mint mi!”

A hazai méhésztársadalommal kötött mély érzelmi kapcsolatát mutatja, hogy gyermekeit is megismerhettük, sokunkkal barátságot kötöttek. Nagyon büszke volt rájuk, nagyon szerette őket. Sokszor találkozhattunk rendezvényeinken legfiatalabb gyermekével, Erikával és fiaival, Ottóval és Ádámmal. Első gyermekével, a Franciaországban élő Évával pedig a montpellier-i Apimondián ismerkedhettünk meg. Mi, méhészek osztozunk a család gyászában!

Kedves Ottó bácsi!

Köszönünk mindent, emléked örökké örizzük, nyugodj békében!

A Bócsai Méhészegyesület tagsága nevében Láng Lajos elnök búcsúzott. Köszönetet mondott azért a sok szakmai és emberi segítségért, amit kaptak Fritsch Ottótól.

A család nevében a legfiatalabb unoka, a Franciaországban élő lánya Éva, fia Gregori mondott emlékező-búcsúzó szavakat. Földözte az emlékező vadlesek, a vadetéseket, melyeket soha nem fog elfeledni.

Végül Jakab Béla evangélikus lelkész emlékezett az elhunytára.

A sírnál Goldperger András erdész bocsátotta a koporsóra a somoskőújfalusiak által küldött földet. A gyászolók befejezőként elénekelték az Erdész himnuszt. (z)

„Az osztatlan szent időben senki sem siet”

De egyszer Ő is elment. Elvittem emléket egy sétára kedves helyeit keresve az Agostyáni Ökofalu (Természetes Életmód Alapítvány) tavaszi borzasságba fakadó csendereseibe. Csak úgy peripatetikusan, ahogy ezt szoktuk volt régen is. Kerestem ütött-kopott, szeretettel gondozott méhkasainak emlékét, amit most a vadméhek zümmögnek körül.

Jó hely ez Ottó bátyám, ahogyan ez sok éve is az volt! De jó volt itt járni Veled és hallgatni a történeteidet, meg a sok megszívlelésre szánt mondanivalódat. Igazából el sem mentél innen! Te már mindörökre itt maradsz a szelíd dunai tájban, az asszonyosan ígéző Gerecsében, és ha az égre tekintünk, onnan üzensz kedves méheiddel, fáiddal, madaraiddal. Annyi mindent nem tudtunk megbeszélni, annyi kérdésünk lenne még, amire már csak az égi kaptáros madárvártán kaphatunk választ, ahol időnként egy kedves bolondos szent is melléd ül, és mögöttetek ott mosolyog Napfivér és Holdnővér...

Így szervesülsz a tájban, ahol ezt a helyet mostantól Fritsch Ottó Mézelő Csenderesnek fogjuk hívni.

És ez így marad, amíg a Nap süt, a fű nő és a vizek folynak.

Czumpf Attila

természetvédelmi felügyelő

DINPI Gerecsei Tájégség

A szakmai szakszervezetek vezetőinek megbeszélése Zambó Péterrel

2019. június 6-án Zambó Péter állami földekért felelős államtitkár hivatalában fogadta dr. Halmágyi Jánost, az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete elnökét, Ivády László alelnököt és Górász László főtitkárt, valamint dr. Huiber Tibort, a Mezőgazdasági, Erdészeti, Élelmiszeripari és Vízügyi Dolgozók Szakszervezete elnökét és dr. Kállay Piroska jogi referentst.

A találkozón Zambó Péter tájékoztatta a szakszervezetek vezetőit az általa irányított államtitkárságon folyó munkáról, a közelmúlt személyi változásairól. A szakszervezetek vezetői beszámoltak a szakmai érdekvédelmi munka legfontosabb feladatairól, gondjairól.

A felek megállapodtak abban, hogy rendszeresen találkoznak és tájékoztatják egymást az aktuális kérdésekről.

A legközelebbi találkozó időpontját szeptember hónapot jelölték meg.

Nagy István: a Nemzeti Földügyi Központ a magyar mezőgazdaság újabb erős bástyája (MTI)

Budapest, 2019. július 8. – A Nemzeti Földügyi Központtal (NFK) egy újabb erős bástya jött létre, amely a magyar mezőgazdaság versenyképességét és az ezzel kapcsolatos teendők átláthatóságát szolgálja – hangsúlyozta Nagy István agrárminiszter.

A tárcavezető elmondta, hogy a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet (NFA) általános jogutódjaként alakult meg július 1-jén az NFK, amely változatlanul ellátja az NFA korábbi feladatait, de újonnan alapított költségvetési szervként tevékenységi köre és létszáma egyaránt bővül.

A központot az átalakulással megszűnő NFA korábbi elnöke, Nagy János vezeti

majd. Ismertette, hogy a kormány a nemzeti birtokrendezésben meghatározó szerepet szán a Nemzeti Földalap kezeléséért felelős szervként az NFK-nak. Többek között feladata lett a Földet a gazdáknak! program folytatása, valamint az osztatlan közös tulajdonú földek rendezése is. A jövőben az NFK, mint birtokrendezési eljárásokat koordináló szerv feladata lesz az osztatlan közös tulajdon megszüntetésével és más, átfogó birtokrendezési eljárásokkal kapcsolatos feladatok országos szintű előkészítése, koordinálása. Az öntözésfejlesztés mára megkezdhetetlenné vált, az ezekkel összefüggő feladatokat is az NFK látja majd el.

Mindezek mellett egyes erdészeti igazgatási feladatok is átkerülnek az új intézményhez. Immár a hatáskörébe tartozik: az erdőgazdálkodás szabályozásához szükséges erdészeti informatikai rendszerek üzemeltetése; kiemelten az Országos erdőállomány adattárhoz kapcsolódó térinformatikai állományok folyamatos karbantartása és fenntartása; az erdészeti hatósági tevékenységéhez kapcsolódó informatikai rendszerek működtetése; valamint az erdőgazdálkodói nyilvántartás és az erdészeti szakirányítói névjegyzék vezetése is – sorolta Nagy István. – A szervezet fontos feladata még az erdő ökológiai állapotának és gazdasági erőforrásainak felmérése, változásának nyomon követése, az egészségi állapotának, az éghajlat-változás hatásainak figyelemmel kísérése is. 2020. január 1-jétől pedig az NFK hatáskörébe kerül a körzeti erdőtervezési feladatok ellátása is.

Kitüntetések

Mézes Lajos miniszteri elismerő oklevelet vehetett át az Erdők Világnapja alkalmából.

A SEFAG aranygyűrűjét Major László kollégánk kapta meg. A kitüntetett közel negyven éve segíti a SEFAG Zrt. munkáját.

Átadták a Sötétvölgy Szabadidőközpontot

A Gemenc Zrt. komplex fejlesztésével új kirándulóközpont valósult meg a Szekszárd melletti Sötétvölgyben

Átadták a Sötétvölgy Szabadidőközpontot a festői szépségű, Szekszárd melletti parkerdőben. A Gemenc Zrt. új fejlesztése a kedvelt bakancsos, kerékpáros és horgászturisztikai célpontban, a Sötétvölgyben valósult meg. Az

erdőgazdaság beruházásának köszönhetően a régi, elavult faépület helyén egy többfunkciós fogadóépület, a tóparton családi piknikrét és játszótér épült.

„A sötétvölgyi horgásztó és környezete a gemenci erdőgazdaság infrastrukturális fejlesztéseinek köszönhetően vonzó programlehetőségeket kínál nemcsak a horgászoknak, hanem a bakancsos és kerékpáros természetjáróknak, baráti társaságoknak és a családoknak is” – emelte ki köszöntőjében Csonka Tibor, a Gemenc Zrt. vezérigazgatója.

Tisztújító közgyűlést tartott a FAGOSZ

Május 7-én az Erdészeti Információs Központban a tagság Sulyok Ferenc, a KEFAG Zrt. vezérigazgatója személyében új elnököt és 8 fős új elnökséget választott. Alelnök lett dr. Jung László vezérigazgató, (Egererdő Zrt.) és Kardos József ügyvezető igazgató (KARDEX Kft.).

Ezt megelőzően, 2019. március végén Mőcsényi Miklós (67) felmentését kérte a főtitkári teendők ellátása alól, és dr. Jung László elnök április 1-jével kinevezte Tóth Jánost a FAGOSZ főtitkárának. Mőcsényi Miklós a FATÁJ szerkesztését folytatja.

A Környezetvédelmi Világnap alkalmából Nagy István agrárminiszter Zöld Toll Díjat adományozott Mőcsényi Miklósnak az erdészet és faipar területén végzett kiemelkedő újságírói munkája elismeréseként.

Pontosítás

Előző számunk Visszapillantás című írásunkban fölidéztük a szakszervezeti tagtoborzás egykori menetét, és megemlégtünk az egykori legendás kollégát „Pöckét” is, aki szakszervezeti bizalmi volt. Sajnos csak a vulgóját írtuk helyesen, a böcsületes nevét eltévesztettük. A faipari mérnök kollégának a polgári neve valójában Keszthelyi Lajos. A tévedésért elnézést kérünk.

Az OEE 151. Vándorgyűlésének 2020-ban a KEFAG ZRT. ad otthont

Göbölös Péter, a Gyulaj Zrt vezérigazgatója a 150. vándorgyűlés záró alkalmán bejelentette, hogy 2020-ban a KEFAG ZRT rendezi az OEE soron következő vándorgyűlését.

A zászlóátadás után Sulyok Ferenc vezérigazgató reményét fejezte ki, hogy jövőre laza környezetben, laza homoktalan, árnyékban várható 42 fokos hőmérsékletben sikerül egy jó vándorgyűlést tartani. Az ország legnagyobb megyéjében, Kiskunságban várják szeretettel az OEE tagságát, oda, ahol a szilíciumdioxidból nem völgyek, hanem buckák keletkeztek, melyek tartalékait igyekeznek majd megmutatni.

Ismeretes, hogy utoljára 2007-ben rendezett vándorgyűlést a KEFAG Zrt. A korábbi években 1934-ben és 1984-ben fogadta a szakma képviselőit a kiskunsági erdőgazdaság.

Ismét hallatott magáról a Turbo Obelisk' akác

A 2019. február 14-én rendezett terepi programon az akkortájt elültetett klónok fejlődésének ékes bizonyítékait tárták a szakújságírók elé a szervezők, Németh Jenő ügyvezető és Bach István projektvezető hangszerelésében.

A vendégek soraiban egy kínai szakember is megcsodálta a Turbó-Obelisk akácos produktumát, azzal a céllal, hogy három cég képviselőjében szerezzen tapasztalatokat a megköthető üzlet előtt.

A Csemő község határban elterülő néhány hektáros kísérleti területen, amelyet

Virágh József erdész gondoz, a hagyományos akáctelepítés „takarásában” növekszik az öt éves turbóakác ültetvény. A két féle ültetvény határán látható a meggyőző különbség a Turbó-Obelisk akác javára. A közelmúltban Nagy István miniszter is megsejmelte a Csemő község határban elterülő kísérleti területet. A tárcavezető ígéretesnek mondta a látottakat.

Vadászújság főszerkesztője lett Kovács Zoltán (hvg.hu/ForestPress)

Igaznak bizonyultak az OEE vándorgyűlésen terjedő hírek, miszerint leváltották a Nimród eddigi vezetését. Kovács Zoltán nemzetközi kommunikációért felelős államtitkárt nevezték ki a Nimród Vadászújság élére – jelentette be az Országos Magyar Vadászati Védegylet, megerősítve ezzel a korábbi sajtóértesítéseket.

A védegylet szerdai ülésén döntötte el, hogy július 27-től 2021 végéig Kovács Zoltánt bízta meg a lap főszerkesztői teendőivel, aki a 2021. évi „Egy a természettel” Vadászati és Természeti Világkiállítás lebonyolításáért felelős kormánybiztos.

A védegylet megköszönte az eddigi főszerkesztő, Zoltán Attila munkáját, aki három évtizeden keresztül vezette a több mint száz éves Nimród magazint.

Új vezetése van a Szakszervezetek Együttműködési Fórumának (MTI)

Csöti Csabát, a Közgáz- és Közművelődési Dolgozók Szakszervezetének (KKDSZ) vezetőjét választotta elnöknek a Szakszervezetek Együttműködési Fóruma, a 13 tagszervezetből álló munkavállalói érdekképviselő.

Csöti Csaba elmondta, hogy a SZEF június 28-án megrendezett kongresszusán egyedüli indulóként választották a szakszervezet elnökének. Hivatalosan július 1-je óta tölti be a SZEF elnöki posztját, megbízatása 2023-ig tart. Korábban Földiák András állt a SZEF élén, idén azonban már nem jelöltette magát.

Ülésezett a Szaporítóanyag Terméktanács

Május 10–11-én, Sárváron tartotta ülését és szakmai konferenciáját az Erdészeti és Energetikai Szaporítóanyag Terméktanács.

Az első napon a terméktanács választmányja ülésezett, majd sor került a szakmai konferenciára.

Az előadások után a résztvevők Rábaközi citra és népdalcsoport bemutatását hallgatták a Kenderkőc együttestől.

Másnap szakmai terepi program keretében megtekintették a NAIK-ERTI Bajti Csemetékertjében a nyártermesztési kísérleteket és a nyárklón telepeket. A helyszínen a STHIL kisgépbemutatót tartott.

Ezt követően a Szombathelyi Erdészeti Zrt. szakembereinek közreműködésével a farkaserdei erdőtümből tölgygazdálkodásával ismerkedtek a résztvevők: „A felújítástól a véghasználatig” címmel.

Búcsú a 149. vándorgyűlés résztvevőitől (Fotó: Z.Z.)

Viharkár a Városerdőn 2019 júliusában

Pillanatképek a DALERD „titkos” életéből

Városerdei hangulat

Vízparti „csendélet”

Készül a csatorna az erdőt éltető víznek

A megmentett régi kápolna (Fotó: Z.Z.)

A 149. vándorgyűlés egyik csapata a Tisza-grófok geszti családi fészkenél (Fotó: Z.Z.)

A DALERD egyik büszkesége a „fekete” dámvad

A bogrács magánya (Fotó: Z.Z.)

Ősszel Muzsikál az erdő

Folyik a veszélyelhárítás

Méla lesben a képvadász

Élet – Erdő – Egészség

*Minősített erdészeti erdei iskola
Az erdő a környezeti nevelés
háttországa*

*Kerekerdő – Kerekiskola
Tanterem a szertárban*

**DALERD Dél-alföldi Erdészeti Zrt.
Erdészeti Tájékoztatói Központ**

5700 Gyula-Városerdő, Bánom 22.
Honlap: www.dalerd.hu
E-mail: erdeiiskola@dalerd.hu
Telefon: +36 30 606 3793

